

กลิ่นกาแฟ

ท่ามกลางหมอกเหมยที่ปกคลุมยามเช้าของวันใหม่ซึ่งแสงตะวันยังถูกทิวเขามหึมาบดบัง ถนนปูนที่ตัดผ่านหน้าตลาดเช้าของหมู่บ้านคึกคักด้วยผู้คนที่มาจับจ่ายซื้อของสดทำอาหารเช้าและเป็นวัตถุดิบของร้านอาหารในหมู่บ้าน รถราจอดเรียงรายตลอดสองฝั่งถนนใต้ไฟกิ่งสีส้มสลัว

ห่างจากตลาดเช้าไม่กี่กิโลเมตร หน้าเรือนไม้ปะเกา¹ใหญ่อายุเกือบหนึ่งร้อยปี มีเตาอังโล่เก่าๆ หล่อขึ้นจากปูนในถังน้ำมันสีน้ำเงินซีด ไร่ร้อนสีชาพวยพุ่งจากร่องเล็กๆ ของฝาอะลูมิเนียมไม่ขาดท่ามกลางเสียงน้ำเดือดปุดและเสียงพินลั่นที่ค่อยๆ เบาลงเมื่อกองไฟถูกไซนได้ที่ กลิ่นหอมของพินไม้ดำโยในช่องใส่ถ่านไซยซาออกมา หญิงชราเจ้าของบ้านยังคงเปิดไฟใต้ถุนเรือนไว้ ด้วยชรามาแล้วแก่จึ่งมองเห็นไม่ค่อยชัด ยิ่งในบริเวณที่มีเพียงแสงไฟสลัว ดวงตาก็ยิ่งพร่ามัว

“แก่วั่วๆ” หญิงชราร้องเรียกหาใครบางคน

---

¹ คำเฉพาะในท้องถิ่นภาคเหนือที่ใช้เรียกเรือนไม้โบราณ คำว่า ‘ปะเกา’ หมายถึง เมื่อก่อนหรือสมัยก่อน

“แม่! อีหมิ่นมันอยู่บนบ้านปูน!” (แม่! นังหมิ่นมันอยู่บนเรือน
ปูน)

หญิงชราอีกคนตะโกนบอก ในขณะที่สองมือหอบหิ้วข้าวของ
มากมายออกมาจัดวางบนเคาน์เตอร์ข้างๆ เตาอังโล่ เตรียมเปิดร้าน
ในยามที่ฟ้าค่อยๆ สว่าง ชาวบ้านละแวกนี้รู้จักแกดีในชื่อ ‘แก้วโว’ แก้ว
คือชื่อของแกที่แม่กำ่า หญิงชราอีกคนตั้งให้ ส่วน ‘โว’ เป็นคำสร้อย
หมายถึง การคุยโวโอ้อวด เนื่องจากแกช่างพูด ช่างเจรจา บางคราก็
แผลงพูดเกินจริงไปมาก ชาวบ้านและเพื่อนฝูงจึงเรียกแกอย่างนั้น

“อยู่บนบ้านกำ่า หมิ่นเอ๊ย! แก้วๆๆ” (อยู่บนเรือนหรือ หมิ่น
เอ๊ย! แก้วๆๆ)

อู๋ยก้าผู้เป็นแม่ค่อยๆ เดินไปยังกระไดไม้ด้านหน้า เยกใบหน้า
กลมๆ ที่เต็มไปด้วยรอยยับย่น ดวงตาเล็กหยีมองกระไดเหนือหัว ร้อง
เรียกเจ้าหมิ่นอยู่อย่างนั้น เสียงกุกกักดังมาจากชั้นสองของเรือน ก่อน
เจ้าของเงาดำจะชะโงกลงมามองแก แสงไฟจากทางด้านล่างสะท้อน
กับดวงตาข้างหนึ่งที่บอดสนิท มันส่งเสียงร้องเหมียวอันทุ่มหนัก

ใช่แล้ว เจ้าหมิ่นคือแมวตัวผู้ตัวโตที่แกเก็บมาเลี้ยงตั้งแต่
ประมาณสามปีก่อน สมัยที่มันยังเป็นลูกแมวตัวเล็กๆ ดวงตาข้างหนึ่ง
ของมันอักเสบจนเกือบถูกคุณหมอควักออก แต่ด้วยความที่ตัวยังเล็ก
มาก คุณหมอจึงให้กลับมารักษาตัวที่บ้านโดยหยอดยาทุกหนึ่งชั่วโมง
กระทั่งมันแข็งแรงขึ้น ถึงอย่างนั้นดวงตาข้างนั้นก็กลับเป็นต้อสีขาขนาดใหญ่
ใหญ่ นำประหลาดที่เมื่อดวงตาข้างนั้นต้องแสงไฟ มันจะเป็นประกาย
ระยิบระยับ ชาวบ้านละแวกนี้เรียกเจ้าหมิ่นว่าแมวตาเพชร เพราะตา
ข้างหนึ่งของมันเปล่งประกายดังเพชรนิลจินดา

“ปะ ไปยะกำ่าน เควหม่อน²จะเซาะป่าหู³” (ปะ ไปทำงานกัน

---

² ภาษาเหนือ หมายถึง ทวด

เดี๋ยวหม่อมจะหาปลาหูกให้)

สิ้นคำ เจ้าสี่ขาตัวดำปอดจึงก้าวลงมาตามกระไดไม้เก่าด้วย
คู้งเท้าหนาใหญ่ ฝ่าเท้าเสียบกริบอย่างนัยย่องเบาไม่มีผิด ครั้นถึงกระได
ชั้นสุดท้าย มันพลันเข้านัวเนี่ยซุกใช้ขาเล็กๆ ของอุ๊ยกำ่า หญิงชราวัย
แปดสิบหกปีอย่างอดอ่อนแล้วล้มตัวลงนอน ภูไทเนื้อตัวกับพื้นอย่าง
เรียกร้องความสนใจจากแก

หญิงชราเดินนำมันไปยังแคร่ไม้หน้าบ้าน ให้มันดูแลหน้าร้านใน
ยามที่อุ๊ยแก้วเดินไปจัดเตรียมของ ไม้กั้นที่เจ้าโต้ง ไก่ชนบ้านลุงบุญ
ก็โก่งคอขันรับอรุณรุ่ง มันโก่งคอขันมาตั้งแต่ตีสองแล้ว เสียงขันปลุก
ลุงบุญเจ้าของบ้านตื่นจากที่นอน มุ่งหน้าไปซื้อของในตลาดเช้าที่
อำเภอถัดไป กลับมาถึงบ้านก็เป็นเวลาตีห้ากว่าๆ เป็นเช่นนี้อยู่ทุกเมื่อ
เชื่อกัน ครั้นแกกลับมาถึงบ้านก็มักจะทำตะโกนขำพากถนน สั่งโอยวะ
หรือกาแพดำร้อนหนึ่งแก้ว

“ได้เลยจ้าว!~” (ได้เลยค่า!~)

อุ๊ยแก้วชานรับเสียงใสแจ้ว ก้าวเข้าไปประจำที่ ลงมือทำโอยวะ
ให้เพื่อนบ้านผู้ขยันขันแข็งในทันที ผงกาแพถูกเติมลงในแก้วใบเล็ก มือ
แห้งเหี่ยวคว้าเอากระบวยเหล็กตักน้ำเดือดในหม้อเติมลงในแก้ว ตาม
ด้วยน้ำตาล คนให้พอละลายก็เป็นอันเสร็จ แรกเริ่มเดิมทีสมัยแกยัง
สาวๆ แก้วกาแพที่ใช้เป็นกระป๋องนมเก่าๆ แต่สมัยนี้การเสิร์ฟด้วย
แก้วสะดวกกับการใช้งานมากกว่า แกจึงเปลี่ยนมาใช้แก้วใสแทน

แกคนกาแพ ซ้อนคันเล็กส่งเสียงยามกระทบกับแก้วใส ไม่นาน
ลูกค้าประจำสภากาแพก็เข้ามาจับจองที่นั่งหน้าบ้านจนเต็ม เนื่องจาก
ร้านกาแพอุ๊ยแก้วมีหนังสือพิมพ์ให้บริการ ประกอบกับฝีมือชงกาแพ
แกถูกใจลูกค้าในละแวกนี้ จึงเป็นที่นิยมมากในหมู่ผู้สูงอายุ และเด็ก
นักเรียนที่ตามพ่อแม่มาแวะดื่มกาแพในยามเช้า เหล่าเด็กน้อยที่เตรียม
ตัวไปโรงเรียนเติมพลังด้วยโกโก้แก้วใหญ่กับขนมปังนึ่งร้อนๆ เสียง

พูดคุยอย่างสนุกสนานดังขึ้นกระทั่งฟ้าสว่าง ก่อนเด็กๆ จะบอกลาเพื่อไปโรงเรียนที่ห่างออกไปประมาณหนึ่งกิโลเมตร

“ตั้งใจเรียนเน้ออ้าย!” (ตั้งใจเรียนนะลูก!)

อู๋ยแก้วตะโกนบอกเด็กน้อยตัวเล็กๆ ที่นั่งซ้อนจักรยานยนต์คันเก่าของพ่อ มุ่งหน้าไปเรียนให้ทันเวลา ในขณะที่กลิ่นหอมของกาแฟคั่วบดไหลออกมาจากหม้อต้มกาแฟใบเล็กบนเตาไฟฟ้าขนาดพกพา เรียกว่า ‘โมกาพอด’ เป็นหม้อต้มกาแฟที่อู๋ยแก้วได้มาจากนายฝรั่งที่อาศัยอยู่ในละแวกเดียวกัน เป็นวิศวกรใหญ่ประจำโรงงานอาหารกระป๋องที่ตั้งอยู่อีกอำเภอ ในทุกๆ เช้านายฝรั่งจะแวะมากินกาแฟ ครั้นติดใจรสมือหญิงชราคนนี้ จึงซื้อโมกาพอดและเมล็ดกาแฟคั่วบดให้ แลกกับการชงกาแฟสดให้ดื่มในทุกๆ วัน

“เนตรเอ๊ย! ลูกล่า!” (เนตรเอ๊ย! ตื่นรึยัง!)

หญิงชราเจ้าของร้านกาแฟโบราณตะโกนเรียกหลานสาว

เนตรไพลินจ้ำอ้าวลงจากกระไดเรือนชั้นสองในชุดเสื้อยืดโปโลสีม่วงสดและกระโปรงทรงเอสีดำสนิท ออกอ้อมใต้เสื้อยืดพอดีตัวขยับไหวตามการก้าวเดิน เธอเป็นหญิงสาวร่างบาง เอวคอดกิ่ว แต่มีอกและสะโพกอวบอ้วน ทำให้หนุ่มน้อยหนุ่มใหญ่ในสภาพกาแฟต่างหันมองตาเป็นมัน

“มาแล้วคะย่า!” เนตรไพลินขานรับเสียงหวานสดใส เท้าเรียวในถุงเท้าขาวย่ำแผ่นไม้หนา เธอโยนรองเท้าคัทชูลงกับพื้นแล้วสวมมัน มุ่งตรงมายังอู๋ยแก้วผู้เป็นย่าแท้ๆ

“ให้หนูช่วยอะไรมั๊ย” เนตรไพลินถาม แต่ไม่ได้รอฟังคำตอบใดๆ ก้าวถึงยังหน้าเตาได้ก็คว้าเอาแก้วโกปี้และกาแพยกกลับไปเสิร์ฟให้ตามโต๊ะต่างๆ อย่างเช่นที่ทำในทุกๆ วัน

“น้องเนตรแต่งตัวสวยจังเลย จะไปเรียนแล้วหรือ” ชายร่างท้วมในชุดเสื้อแขนยาวสีส้มสดถามด้วยรอยยิ้มกุ่มกิม เขาดูจะสนใจใน

ตัวเนตรไพลินออกนอกหน้า

“เรียนจบแล้วพี่โต วันนี้เนตรทำงานวันแรก” เธอวางแก้วโกโก้ไว้ตรงหน้าเขา

“โห! น้องเนตรเก่งจัง พี่เลิกเรียนไปนานแล้ว ถ้าพี่เรียนเก่งแบบเนตร ปานนี่พี่คงเป็นประธานบริษัทไปแล้ว” นายโตเอ๋ยติดตลก ทำเอาแขกโต๊ะอื่นๆ หัวเราะกันสนั่น เพราะนายโตทำงานเป็นพนักงานส่งของของบริษัทเอกชน เป็นที่รู้กันดีว่าหากนายโตตั้งใจทำงานให้ได้ครึ่งหนึ่งของการจีบสาว ปานนี่คงเป็นหัวหน้าแผนกส่งของไปแล้ว

“หล้าไปกินข้าวไป! หม่อนหนึ่งเข้าไว้หื้อฮั่น จะไปมาไถ่แมงหมู่นี้ ผ่อแบ่งหน้าฮะ น้ำกะย้อยเต๋ยๆ!”

(หนูไปกินข้าวเถอะ! ทวดหนึ่งข้าวไว้ให้มันแล้ว อย่าอยู่ใกล้ไอ้เจ้าพวกนี้เลย ดูมันทำหน้าที่ น้ำลายไหลใหญ่แล้ว!)

อู๊ยแก้วถึงกับรีบร้องสั่ง ไม่ชอบใจที่เห็นพวกผู้ชายเอาแต่จ้องหลานสาวตาเป็นมัน

เนตรไพลินหัวเราะร่วนก่อนจะเดินเข้าไปใต้ถุนเรือน เรือนไม้บะเก่าหลังนี้เปลี่ยนแปลงไปจากเดิมพอสมควร เมื่อก่อนใต้ถุนเรือนนั้นเปิดโล่ง แต่บัดนี้ต่อเติมห้องชั้นล่างเป็นห้องทำงานของอู๊ยแก้วและมีห้องครัวเล็กๆ ที่ยกพื้นพอให้น้ำท่วมไม่ถึง พื้นใต้ถุนฉาบปูนซีเมนต์เรียบ ส่วนตัวเรือนไม้ด้านบนผ่านการซ่อมแซมมากกว่าหลายสิบครั้ง เพื่อให้มันยังใช้งานได้

“วันนี้มีอะไรกินบ้างจะหม่อน” หญิงสาวถามพลางก้าวไปนั่งบนแคร่ไม้ใหญ่ข้างหญิงชราอีกคนที่นั่งแกะปลาหมึกให้เจ้าหมิ่น แมวตัวโปรดของแกที่นั่งรอปลาหมึกอย่างใจจดใจจ่อ

“หม่อนแบ่งไข่ทอดหะ ฮั่นนี่หม...จิ้นบั้งซื้อมาตะเจ้า” (ทวดทำไข่เจียวนะ แล้วก็ฮั่นนี่อีก...หมูบั้งที่ซื้อมาเมื่อตอนเช้า)

หม่อนว่า สองมือถ่วงอยู่กับการแกะปลาหมึกที่เพิ่งทอดเสร็จ

บรรจงเป่าเนื้อปลาทูลาฟู่ให้เย็นลงก่อนจะคลุกข้าวสวยอุ่นๆ ขยำด้วยมือเล็กๆ อยู่นานสองนาน ให้เนื้อปลาและข้าวผสมเป็นเนื้อเดียวกัน

“แหม ลากปากลิ้นะหมิ่น” เนตรไพลินแซวเจ้าเหมียวตัวโตที่ร้องตอบอย่างกับรู้ความ ก่อนจะลงมือกินข้าวเช้าเพียงลำพัง ไข่เจียวในจานกระเบื้องยังอุ่นและหอมฉุย จิ้มกับน้ำปลา กินคู่กับข้าวเหนียวนุ่มๆ เพียงเท่านี้ก็เต็มมือเช้าที่สุดยอดมากแล้ว ยังมีหมูπίงไม้เล็กจากตลาดก็ทำให้อิ่มตลอดทั้งเช้าทีเดียว

2

ร้องเรียน

จักรยานยนต์สีเทาคันใหม่เข้ามาจอดในลานจอดรถตรงข้ามกับที่ทำการเทศบาล เป็นจักรยานยนต์ที่อู้อยู่แล้วซื้อให้เนตรไพลิน ในโอกาสที่เธอเรียนจบปริญญาตรีด้วยเกียรตินิยมอันดับ 2 ถือเป็นหนึ่งในความภาคภูมิใจของแก เพราะแกเลี้ยงเนตรไพลินมาตั้งแต่ตื่นเท่าฝ่าหอย ก่อนที่แม่จะทิ้งเธอกับน้องไปเสียอีก

“ฮีบไว้ๆ เนตรไพลิน” สาวเจ้าจัดผมเผ้าให้เข้าที่ สองกระຈกข้าง รูปวงกลม มองสำรวจใบหน้าตัวเอง เธอมาทำงานเป็นวันแรก ไม่แปลกที่จะประหม่าอยู่บ้างตามประสานักงานอัตราจ้างคนใหม่

หญิงสาวก้าวลงจากรถ ดึงกุญแจออกจากช่องเสียบแล้วสะพายกระเป๋าเก็บป่าเล็ก สูดหายใจเต็มปอดก่อนเธอจะพ่นมันออกมาจากริมฝีปากอึม เดินไปหน้าอาคารสี่เหลี่ยมอ่อนขนาดใหญ่ที่ตั้งตระหง่านอยู่ตรงข้ามสถานีอนามัย เยื้องกับป่าช้าเก่าและฌาปนสถาน ซึ่งใกล้ๆ กันเป็นลานว่างที่พ่อค้าแม่ขายแวะเวียนมาตั้งร้านขายของในตอนเย็น ปัจจุบันเทศบาลจัดสรรให้เป็นตลาดนัดทุกๆ วันจันทร์ไปแล้ว

เท่าในรองเท้าคัทชูสีดำข้ามถนนสองเลนผ่านประตูรั้วใหญ่ของเทศบาลอย่างไม่รีบร้อน เพราะเธอมาทำงานก่อนเวลาประมาณยี่สิบนาที สาวเจ้าหันมองไปรายรอบ มองสถานที่สะอาดสะอ้านซึ่งจะเป็น

ที่ทำงานของเธอไปอีกหนึ่งปีเต็ม

ความเจียบสงบถูกทำลายลงด้วยเสียงเล็กแหลมของหญิงวัยกลางคน

“ก็มาร้องเรียนตั้งนานแล้ว ไม่เห็นเทศบาลจะทำอะไรเลย!”

“คุณป้าต้องใจเย็นๆ ก่อนนะคะ พอดีคนรับเรื่องแกลดลอค ยังไงเดี๋ยวหนูตามความคืบหน้าให้” หญิงสาวอีกคนพยายามประนีประนอม แต่หญิงผู้มาร้องเรียนดูจะอารมณ์ร้อนขึ้นทุกวินาที

“มาพอดีเลย! เนตรๆ!” หญิงสาวกวักมือเรียกเนตรไพลินให้รีบเข้ามารับเรื่องหน้าโถงทางเดินใหญ่ เจ้าของชื่อจึงรีบจ้ำจ้อเข้าไปหาพร้อมยกมือไหว้สวัสดิ์ทั้งสองคนในทันที

“สวัสดิ์คะพี่แอม มีอะไรรีไปล่าคะ” เนตรไพลินถามด้วยสีหน้ากังวล

เนตรไพลินรู้จัก ‘แอม’ หัวหน้าฝ่ายนิติการตั้งแต่วันที่มาสัมภาษณ์งาน ในวันที่เธอเซ็นสัญญาว่าจ้างแอมก็คอยดูแลและประสานงานให้ หน้าที่ส่วนใหญ่ของฝ่ายนิติการคือ ดูแลทุกส่วนที่เกี่ยวข้องกับกฎหมาย ดำเนินงานรับเรื่องร้องเรียน และประสานงานไปยังกองงานต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง

ปกติแล้วแอมมักทำหน้าที่ตรวจทานดูความเรียบร้อยก่อนส่งไปยังฝ่ายต่างๆ แต่วันนี้ต้องมารับหน้าที่ประนีประนอม คงเพราะคนอื่นๆ จนปัญญาจัดการจริงๆ

“พอดีป้าแอมมาเย็นเรื่องร้องเรียนไว้กับพี่ส้ม แต่พี่ส้มลาคลอค เนตรช่วยประสานงานต่อที่ได้มั๊ย” แอมส่งสายตาแว่วอน ร้องขอให้เนตรไพลินรีบปากไปก่อน ส่วนเรื่องรายละเอียดห่อนจะอธิบายเพิ่มเติมในภายหลัง

เนตรไพลินรีบพยักหน้า โดยไม่รู้ด้วยซ้ำว่าป้าแอมร้องเรียนเรื่องอะไรไว้

“ได้ค่ะได้!”

“ถ้าอย่างนั้นวันนี้ป่าแรมกลับบ้านไปก่อนดีมั๊ยคะ เดี่ยวอีกสองสามวันทางเทศบาลจะส่งคนเข้าไปสำรวจพื้นที่” แอมพยายามเจรจา แต่ป่าแรมก็ยังยืนยันจะอยู่ต่อ แอมจำต้องกล่อมต่อ ตอนนั้นเองที่ทุกอย่างเงียบลง

“วันนี้อาจจะขอให้เนตรจัดการเรื่องเอกสารก่อนคะ เพราะต้องขอใบอนุญาต คุณป่า...”

เนตรไพลินถึงกับขมวดคิ้วแน่น เพราะยังเห็นแอมออกท่าออกทางคุยกับป่าแรมที่ได้เถียงด้วยท่าทางแข็งกร้าว แต่เธอกลับไม่ได้ยินอะไรเลย หญิงสาวยกมือเรียวยาวป้องหู คราวนี้เธอไม่ได้ยินแม้กระทั่งเสียงยามมือเธอแตะใบหู

หัวใจดวงเล็กเต้นแรงไม่เป็นจังหวะ ด้วยภาพเหตุการณ์บางอย่างปรากฏขึ้นในหัว เนตรไพลินถึงกับเข่าอ่อน แทบทรุดลงกับพื้นหินอ่อน เบื้องหน้ากลับกลายเป็นห้องมืดสลัวที่เต็มไปด้วยดวงตาเล็กๆ ร่างหนึ่งนอนเหยียดยาวอยู่กับพื้นกระเบื้องสีหม่น ตรงหน้าเธอพอดีพอดี ครั้นหลุบตามอง ใบหน้าของใครคนนั้นกลับเป็นใบหน้าไร้ชีวิตของป่าแรม

“เนตร! เนตร!”

เสียงเล็กแหลมของแอมดังสติเธอกลับมา เนตรไพลินหอบแฮกพร้อมกับหัวใจเต้นโครมคราม กวาดดวงตากลมสี่ดำสนิทมองไปรอบๆ ก่อนพบว่าป่าแรมแยกตัวกลับไปแล้ว

“คะ...คะพี่แอม!” หญิงสาวรีบขานรับ

“เป็นอะไรี่เปล่าหน้าซีดเซียว ขอโทษทีนะ มาทำงานวันแรกแล้วต้องมาเจออะไรแบบนี้” แอมตบเบาบางปลอบใจ

“มะ...ไม่เป็นไรคะ...แล้ว...ป่าแรม...ยอมกลับไปแล้วหรือคะ”
สาวเจ้าถามต่อพลางลูบอกปลอบตัวเอง

“ก็กลับไปแล้วนะสิ กว่าจะคุยกันรู้เรื่อง เฮ้อ~” แอมถอนหายใจ
ก่อนจะเข้าไปในอาคารทรงเก๋ابนพื้นที่เล็กๆ

แม้จะเพิ่งสร้าง แต่อาคารสองชั้นก่ออิฐถือปูนนี้กลับใช้แปลน
เดิมๆ หลังคาทรงมะนิลามุงกระเบื้องหลังคาคอนกรีตสีน้ำเงินดูขนาด
ที่หนักมาก แต่ราคาถูก มองจากไกลๆ ก็รู้ว่าที่นี่คือสำนักงานเทศบาล
มันล้อมด้วยรั้วปูนสีเขียวอ่อน สีเดียวกับตัวอาคารใหญ่ เหนือจั่ว
ประดับรูปปั้นพญาคุฑาของคัสีทองอร่าม ถัดลงมาเป็นชื่อสำนักงาน
เขียนด้วยฟอนต์เซยๆ สีเดียวกันว่า ‘สำนักงานเทศบาลตำบลไทรหลวง’
ติดกับอาคารนั้นเป็นอาคารชั้นเดียวสองหลัง มีโรงจอดรถเล็กๆ คัน
กลางระหว่างอาคารทั้งสอง พื้นที่จอดเพียงพอสำหรับรถประจำ
ตำแหน่งของนายกเทศมนตรีและรถดับเพลิงสีแดงคันเล็กเท่านั้น
พนักงานคนอื่นจำเป็นต้องไปจอดรถที่ลานว่างฝั่งป่าช้า

“ตามมาเร็ว วันนี้คงมีงานให้ทำอีกเยอะเลย” แอมก้มมือเรียก
ให้สาวเจ้ารีบตามมา ดวงตาคมกริบของแอมได้แว่นตาหนาเตอะมอง
กลุ่มพนักงานชายที่หันมองเนตรไพลินตาเป็นมัน หล่อนกระแอมกระไอ
ให้พวกเขากลับไปทำงาน แม้ในเวลาเช้าเช่นนี้จะเป็นเวลาว่างก็ตาม

ภายในอาคารนี้มีพื้นที่ส่วนกลางสำหรับติดต่อกันและรับเรื่อง
ร้องเรียนจากชาวบ้านในตำบล ทางซ้ายมือเป็นพื้นที่ทำงานของสำนัก
ปลัดฯ ด้านขวามือเป็นห้องทำงานของฝ่ายกองคลังและกองช่าง ถัด
จากโถงกลางเป็นบันไดขึ้นชั้นสอง ชั้นบนเป็นพื้นที่ของฝ่ายบริหาร กอง
ศึกษา และห้องประชุมเล็ก อีกส่วนเป็นห้องทำงานของนายกเทศมนตรี
และห้องทำงานของสภา อบต. ที่แม้จะมีห้องทำงานหรูหรา แต่ดูจะใช้
งานน้อยที่สุด

“ทุกคน นี่เนตรนะ จะมาช่วยงานยายส้มมัน” แอมแนะนำเธอ
ให้เจ้าหน้าที่คนอื่นๆ ได้รู้จัก

เนตรไพลินรีบพนมมือไหว้สวัสดิ์ทุกคนอย่างมีมารยาท

“สวัสดิ์ค่ะ” เธอทักทายเสียงหวาน เข้านี้มีเจ้าหน้าที่แค่ไม่กี่คนที่เข้างานก่อนเวลา

“คนนี่...พีจิต พีพรรณ พียุภา แล้วนี่ก็พีวรรณ คนอื่นๆ ไปทำความรู้จักกันเองก็แล้วกัน” พีแอมแนะนำเพื่อนร่วมงานอย่างขอไปที พวกหล่อนส่งยิ้มหวาน แต่ดูจะเป็นรอยยิ้มตามมารยาทเสียมากกว่า

“เนตรนึ่งโตะด้านหลังก็แล้วกัน ช่างๆ โตะพีสัมมนั้นแหละ” แอมหันมาอธิบายพลางเดินนำเนตรไพลินไปยังส่วนลึกที่สุดของห้อง ติดกับห้องครัวเล็กๆ พลางยกหลังมือปาดหน้าผากชุ่มเหงื่อ ต้องรับมือกับป่าแรมตั้งแต่เช้า เล่นเอาหล่อนเหนื่อยล้า อยากกลับไปทิ้งตัวลงบนเก้าอี้ทำงานโดยเร็วที่สุด

“คะพีแอม” เนตรไพลินรับคำอย่างว่าง่ายพลางก้าวไปยังโตะทำงานเหล็กสีเทาริมหน้าต่าง

ห้องทำงานสำนักปลัดฯ แห่งนี้แบ่งพื้นที่ทำงานตามหน้าที่ความรับผิดชอบของแต่ละฝ่าย ฝ่ายเธอน่าจะมีกันเพียงแค่สองคน แต่พีสัมเจ้าของโตะทำงานช่างๆ กลับลาคลอดไปเสียนี้ ตอนนี้อย่างงานของเธอจึงเหลือเธออยู่เพียงคนเดียว

“อ่า...” แอมลากเสียงยาว พลางครุ่นคิดถึงงานที่ต้องแจกแจงให้เนตรไพลินฟัง แม้จะไม่ถนัดงานภาคปฏิบัตินัก แต่ประสบการณ์ก็พอทำให้รู้ว่า งานเอกสารส่วนใหญ่เก็บเอาไว้ในลิ้นชักเหล็กด้านหลัง “เนตรลองหาๆ ดูในลิ้นชักก็แล้วกัน ประมาณเดือนที่แล้วป่าแรมแกมาร้องเรียนไว้ สัมมน่าจะจัดการงานไปพอสมควรแล้ว”

แอมขี้โน้วไปยังตู้เอกสารเหล็กสีเทาติดผนัง ฟังดูเป็นงานง่ายๆ แค่ค้นหาเอกสารหนึ่งแผ่นจากตู้เอกสารสูงสี่ชั้นที่ตั้งเรียงกันอยู่กว่าหลายสิบตู้เท่านั้นเอง แม้นบนโตะทำงานจะมีคอมพิวเตอร์ให้ใช้งาน แต่สำนักงานเทศบาลตำบลเล็กๆ แห่งนี้ก็ยังไม่ใช้วิธีเก็บเอกสารแบบเก่าๆ

“อะ...เอ่อ...คะ” เนตรไพลินถึงกับทำหน้าตาเลอหลา งานวัน

แรกของเธอช่างเป็นอะไรที่ดูน่าเวท

“หาเจอแล้วก็เอาไปให้พี่นะ เดี่ยวเราเข้าไปยื่นกับพี่สมปองด้วยกัน” พี่แอมเดินหันหลังกลับไปยังที่ทำงานหน้าห้องปลด แยกจากห้องพนักงานทั่วไปและพนักงานอัตราจ้างรายป้ออย่างเนตรไพลิน

ดวงตางามของเนตรไพลินมองแผ่นหลังบางของแอมที่ค่อยๆ เดินห่างออกไป แล้วกวาดตามองรายรอบ เห็นเจ้าหน้าที่คนอื่นๆ พุดคุยกันอย่างสนุกสนาน หาได้เสนอตัวเข้าช่วยเหลือไม่ ไม่แม้แต่ลุกขึ้นมาอธิบายงานกับเธอ เนตรไพลินจึงต้องงมเข็มในมหาสมุทรแห่งนี้ด้วยตัวคนเดียว

กว่าหลายชั่วโมงที่เนตรไพลินเปิดลิ้นชักค้นหาเอกสาร เพียงฉบับเดียวที่ป่าแรมร้องเรียนเอาไว้ เป็นโอกาสให้เธอได้สำรวจเอกสารมากมายทั้งเก่าและใหม่ ส่วนใหญ่เป็นเอกสารเก่าที่ไม่รู้ว่าพี่ส้อมเก็บเอกสารไว้ทำไม เหตุใดจึงไม่ยอมทิ้งเอกสารบางส่วน เธอถือวิสาสะจัดเรียงให้ใหม่ อย่างไรเสียก็ต้องรู้ทั้งหมดออกมาดูอยู่แล้ว

“อยู่ไหนกันนะ...” เนตรไพลินบ่น ง่วนกับการจัดเรียงเอกสารร้องเรียนเก่าๆ ในขณะที่มองคำร้องเรียนมากมาย

“เนตรหลานป่าแก้วไซ้มี๊เรานะ” ใครบางคนเดินเข้ามาหา หล่อนเท้าแขนกับโต๊ะทำงานฝุ่นเขรอะของเนตรไพลินที่ยังไม่ได้ทำความสะอาด ก่อนจะรีบปิดฝุนออกจากมือตัวเอง

“อ๊ะ! ไซ้คะ เนตรไพลินคะ” ร่างบางหันขวับไปมองพร้อมกับแนะนำตัวตามประสาพนักงานใหม่ที่ต้องเริ่มงานด้วยตัวคนเดียว ไม่มีเจ้านายหรือเพื่อนในแผนกคอยแนะนำเธอ

“เหนื่อยหนอยนะ งานสาธาณสุขนะ พี่ก็เข้าใจป่าแรมแกหอรอกนะ ก็ยาดวงหัวแข็งจะตายไป” หล่อนออกความเห็น สีหน้าดูแคลนน้อยๆ

หญิงผู้นี้มีชื่อว่า ‘วรรณ’ อยู่ในตำแหน่งเจ้าพนักงานธุรการมาได้กว่าสามปีแล้ว แ่ววๆ มาว่าหล่อนเคยออกปากจะลาออกไปเปิดร้านขายข้าวซอยสูตรเด็ดของแม่ แต่ผ่านไปสองปีก็ยังไม่มีความจะยื่นใบลาออก แต่ละปีก็ต่อสัญญาจ้างใหม่ของปีถัดไป เพราะความเป็นคนหน้าตาสะสวย จึงรับหน้าที่ออกงานและเป็นพิธีกรบนเวทีบ่อยๆ รูปถ่ายของหล่อนโชว์หราอยู่บนเว็บไซต์เทศบาล

“คะ...คะ?” เนตรไพลินตามไม่ทัน เธอzungงและไม่รู้จะอะไรเลยเกี่ยวกับเรื่องร้องเรียนของป้าแรม

“อ้าว ไม่รู้หรือกหรือ” วรรณถามอย่างไม่แปลกใจนัก ก่อนจะอธิบายปัญหาที่ป้าแรมมีกับหญิงชราข้างบ้าน เกี่ยวกับกลิ่นเหม็นเพราะสิ่งปฏิกูลของฝูงแมวและขยะมากมายในบ้านยายดวง

กว่าสามเดือนแล้วจากร้องเรียนครั้งแรก เบื้องต้นที่ส้มและเทศบาลช่วยเหลือเกี่ยวกับการลดกลิ่นและการจัดเก็บให้เป็นระเบียบมากขึ้น การร้องเรียนจึงเงียบไป ก่อนที่จะปะทุเดือดขึ้นอีกครั้งเมื่อป้าแรมรู้ว่ายายดวงรับลูกแมวมาเลี้ยงเพิ่ม การร้องเรียนเรื่องเสียงจึงตามมาในอีกสองสัปดาห์ เป็นช่วงเวลาเดียวกับที่เทศบาลต้องจัดการงานใหญ่ การจัดการในส่วนนี้จึงถูกพักเอาไว้ก่อน แน่นนอนว่าป้าแรมหาได้เข้าใจในภาระหน้าที่ของทางเทศบาลไม่ ยังคงเดินหน้าร้องเรียนอยู่ทุกวี่วัน บางวันมีปากเสียงกับยายดวงถึงขั้นขว้างปาข้าวของ ต้องเรียกตำรวจมาช่วยไกลเกลี่ย งานใหญ่ของเทศบาลสิ้นสุดลงก็ยังคงไม่มีใครเข้าช่วยเหลือแก เป็นเหตุให้วันนี้แกบุกเข้ามาร้องเรียนอีกครั้ง

“อ้อ...แบบนี้เอง...” เนตรไพลินพยักหน้าเข้าใจ เก็บเอกสารกองสุดท้ายไว้ในลิ้นชักตามเดิม จนแล้วจนรอดก็หาใบร้องเรียนเก่าของป้าแรมไม่เจอ

“แต่คนแก่ว้าวแฉงก็ทำตัวน่ารำคาญ พี่เคยบอกให้แกปล่อยแมวไป แกก็ไม่ยอม” พี่วรรณซึกสีหน้า ดูไม่พอใจอยู่ลึกๆ

“แต่ว่า...ถ้าปล่อยไปแล้วมันก็จะกลายเป็นภาระของบ้านอื่นๆ นะคะ ทำไมเราไม่ลองเสนอเรื่องการจัดการเกี่ยวกับ...”

“ช่างเถอะ แก่ไม่ยอมอยู่แล้ว เสนออะไรไปก็เท่านั้น” วรรณรีบบอกปิด ไม่ต้องการโต้เถียงกับเนตรไพลินอีก ดูเหมือนความคิดของทั้งคู่จะอยู่ตรงข้ามกันโดยสิ้นเชิงทีเดียว

“สู้ๆ ก็แล้วกันนะ ขอให้เจอล่ะ” หล่อนว่าก่อนจะเดินกลับไปยังโต๊ะทำงาน ปล่อยให้เนตรไพลินยืนงงเป็นไก่ตาแตกอยู่หน้าลิ้นชักเก่า

สาวเจ้าสูดหายใจซ้ำๆ แล้วลอบถอนหายใจ เธอเลือกที่จะเงยบและตั้งหน้าตั้งตาหาใบร้องเรียนต่อ กระทั่งอะไรดลใจให้เดินไปดูกองเอกสารเก่าบนโต๊ะของพี่ส้มที่ยังคงมีเรื่องร้องเรียนทั้งเก่าและใหม่ ตกค้างอยู่ในแฟ้มหนา เนตรไพลินถือวิสาสะเปิดดู ก่อนจะพบว่าเอกสารร้องเรียนทั้งหมดของป่าแรมอยู่ในแฟ้มเอกสารนี้ พร้อมกับกระดาษโน้ตใบเล็กๆ ที่ดูเหมือนส้มจะเขียนเตือนตัวเองว่า

‘พีก่อน...’

“พีก่อน?”

เนตรไพลินอ่านโน้ตอย่างสงสัย ถึงกระนั้นก็เลือกจะทำตามคำสั่งของแอม หัวหน้าฝ่ายนิติการ เธอหยิบใบร้องเรียนออกจากแฟ้มและนำไปส่งให้แอม แต่กว่าจะได้เข้าพบหัวหน้าสำนักปลัดฯ ก็ปาไปกว่าบ่ายสองโมง พุดคุยแจกแจงหน้าที่อยู่นานสองนานจนได้ข้อสรุปกว่าเนตรไพลินจะได้ออกจากห้องหัวหน้าก็เป็นเวลาสี่โมงเย็น เธอต้องรีบทำความสะอาดโต๊ะทำงานก่อนวันนี้จะผ่านไปโดยโต๊ะทำงานของเธอยังคงสกปรกอยู่เช่นเดิม

3

รายนามที่หายไป

“หนู! เสรีจรียัง ป้าจะปิดห้องแล้ว!”

เสียงตะโกนโหวกเหวกจากประตูด้านหน้าเร่งให้เนตรไพลินรีบเก็บข้าวของและออกจากห้องทำงาน เลี้ยวเวลาเลิกงานมาพอสมควรแล้ว แต่เธอต้องทำความสะอาดพื้นที่ทำงานของตัวเองให้เสร็จ ทำให้ ‘ป้านง’ แม่บ้านประจำสำนักงานเทศบาลต้องอยู่รอจนกว่าเจ้าหน้าที่คนสุดท้ายจะออกจากห้องเพื่อล็อกประตูตามหน้าที่ เมื่อเนตรไพลินยังไม่ยอมออกมาเสียที แก่จึงเริ่มแสดงอาการไม่พอใจ

“คะ! จะเสร็จแล้วคะคุณป้า อีกนิดเดียวคะ” เนตรไพลินขานรับโดยพลัน เมื่อเก็บเอกสารต่างๆ เข้าที่ดีแล้วจึงคว้าเอากระเป๋าใบเล็กสะพายบ่า ก้าวฉับๆ ออกมาหาหญิงวัยกลางคนที่ยืนทำหน้าบอญญูไม่รับอยู่ตรงประตูกระจก แก่กำกุกุญแจพวงโตเอาไว้ อีกมือทำสะโพกอวบอ้วน

“ขอโทษคะ...” เนตรไพลินกล่าวขอโทษอีกครั้งหลังจากที่ก้าวออกมาจากห้องทำงานแล้ว

ป้านงชักสีหน้าใส่ ก่อนจะเดินเข้าไปตรวจตราดูความเรียบร้อยครั้งสุดท้าย

หญิงสาวเห็นว่าอยู่ไปก็ช่วยอะไรป้านงไม่ได้ จึงเดินออกไปจาก

อาคารหลังนี้ ยังไม่ทันก้าวพ้นอาคารก็เกิดบางอย่างขึ้นกับร่างกายเธอ อีกแล้ว ออๆ สองหูก็ดับ ก่อนภาพนิมิตจะปรากฏต่อสายตา

หัวใจเนตรไพลินเต้นระรัวเพราะหาคำตอบให้สิ่งที่เห็นไม่ได้ เธอ เห็นหญิงวัยกลางคนในชุดเสื้อยืดสีม่วงและกางเกงขายาวสีดำนอนจม กองเลือดท่ามกลางรถจักรยานยนต์ที่ล้มระเนระนาด เลือดสีแดงฉาน เจิงนองบนพื้นถนน ทำให้เธอหายใจไม่ทั่วท้อง หญิงสาวหอบแฮก ในทันที โชคยังดีที่คิดว่าจักรรอบประตู่ใหญ่ของสำนักงานเทศบาลเอาไว้ได้ทัน

“อะไรกัน...อะไรเนี่ย!” เนตรไพลินเอ่ยเสียงแหบพร่า วินาทีนี้ เธอเริ่มได้ยินเสียงอีกครา ทั้งทั้งตัวชุ่มโชกเหงื่อ มือข้างหนึ่งทาบอกอ้อม รับรู้ได้ชัดเจนว่าหัวใจดวงเล็กนี้เต้นแรงแทบระเบิด

“เป็นอะไรอีกล่ะ เลิกงานแล้วก็รีบกลับไปสิ จะอยู่รออะไร!” ป้านงที่เดินตรวจตราห้องสำนักปลัดฯ เรียบร้อยแล้วเดินออกมา ครั้นเห็นว่าเนตรไพลินยังยืนอยู่ประตูด้านหน้าจึงเอ็ดด้วยเสียงอันดัง

เนตรไพลินรีบปาดเหงื่อออกจากใบหน้างาม แล้วหันไปค้อม ศีรษะรับคำ ตอนนั้นเองที่เธอเห็นใบหน้าป้านงชัดเจน หญิงสาวหน้า สีตเฉิดฉายในทันที แต่จิตใจสำนึกบอกเธอว่าสิ่งที่เห็นอาจเป็นเพียง ความคิดฟุ้งซ่าน หากบอกเรื่องนี้กับป้านง แกคงไม่พอใจและด่าว่า สาตเสียดเสียเป็นแน่ เธอตัดสินใจเจียบลงอีกคราและเดินไปยังลาน จอดรถที่อยู่อีกฟากถนน

หญิงสาวผมยาวไปหยุดยืนอยู่หน้าประตูรั้วใหญ่ หัวใจเธอเต้น ซ้ำลงมากแล้ว เสียงโหยกโหยกโวยวายทำให้เนตรไพลินรู้ว่าในวันนี้ลาน ว่างข้างป่าช้าใหญ่มีตลาดนัด พ่อค้าแม่ขายพากันตั้งนั่งร้านแบบงายๆ บ้างเปิดท้ายขายกันบนลานดิน ให้ชาวบ้านแวะเวียนมาจับจ่ายใช้สอย กันละลานตา เสียงซู่ซ่าดังมาจากร้านขายไก่ทอดร้านใหญ่ที่แม่น้ำมัน ในกระทะจะดำอยู่ประมาณหนึ่ง แต่กลิ่นหอมที่โชยออกมาเมื่อน้ำไก่อ

ลงทอดนั้นรัญจวนใจอย่าบอกใครเชียว พอขายพร้อมกับข้าวเหนียว และน้ำพริกตาแดงห่อเล็กๆ ก็เรียกลูกค้าได้มากโข

“จริงสิ วันนี้มีตลาดนัดนี่นา” เนตรไพลินเอ่ยกับตัวเอง หันมอง รายรอบกาย ดูความวุ่นวายของรถราที่แล่นไปมาหน้าตลาดนัด บ้าง เข้าจอดเทียบกำแพงของสถานีอนามัย บ้างจำต้องเข้าไปจอดในป่าช้า ใหญ่ ภาพที่ปรากฏอยู่เบื้องหน้านั้นคั่นตาเธอเหลือเกิน แต่หญิงสาว ต้องสลัดมันทิ้ง เธอตั้งใจว่าจะรีบกลับบ้าน เพราะภาพที่เห็นทำให้รู้สึก ใจคอไม่ดี

“เนตร!”

เนตรไพลินยังไม่หันข้ามถนนไปยังฝั่งป่าช้าใหญ่ ใครบางคน พลันตะโกนเสียงเล็กแหลมเรียกชื่อเธอ

“ผักกาด!”

เนตรไพลินหันมองต้นเสียงในทันที ก่อนจะพบว่าหญิงรูปร่าง อ้วนท้วนสมบูรณ์คนนั้นคือ ‘ผักกาด’ เพื่อนสมัยเรียนที่ไม่ได้ติดต่อกัน มาสักพักใหญ่ๆ

“โอ๊ย ว่าแล้วต้องเป็นเนตร!” ผักกาดมองซ้ายมองขวา ให้แน่ใจ ว่าข้ามไปได้โดยไม่ถูกรถราเฉี่ยวชน เมื่อถึงตัวเพื่อนสาวก็ถึงกับกระโดด เหยง สองมือกุมมือเนตรไพลินอย่างคิดถึงคำนึงหา “คิดถึงจังเลย! เป็น ยังไงบ้าง ไม่ได้เจอกันนานมาก!”

“สบายดีจ๊ะ เพิ่งเลิกงานนะ ผักกาดล่ะ” เนตรไพลินตอบเพื่อน สาวด้วยรอยยิ้มหวาน ยังคงกุมมือเพื่อนแน่น

“เพิ่งเลิกงานเหมือนกัน วันนี้ทำงานเหนื่อยมาก!” ผักกาดว่า

“ทำงานก็ต้องเหนื่อยสิ” เนตรไพลินว่าแกมหัวเราะ ต้องยก ความดีความชอบให้ผักกาด ความสดใสของหล่อนทำให้เนตรไพลิน ลืมความวิตกกังวลเมื่อครู่ไปจนหมด ตอนนั้นเองที่เธอเห็นตรา สัญลักษณ์วงกลมสีเขียวบนอกซ้ายของผักกาด ดูเหมือนผักกาดจะ

ทำงานเป็นหมอนามัยประจำตำบลไทรทองแห่งนี้

“ตอนเรียนยังงอแงไม่ยอมเจาะเลือดอยู่เลย ตอนนี่กลายเป็นคุณหมอไปแล้วหรอ” สาวเจ้าแซวเพื่อนสนิท

ทันทีที่ฝึกภาคพักหน้ารับ ทั้งคู่ก็ถึงกับส่งเสียงดีอกดีใจดังลั่นหลังจากเรียนจบทั้งสองต่างแยกย้ายกันไปคนละทิศคนละทาง เนตรไพลินต้องลงสอบในสนามสอบต่างๆ เพื่อสมัครตำแหน่งงานข้าราชการ จนแทบไม่มีเวลาติดต่อกับเพื่อนสนิทเลย กระทั่ง ‘นิล’ หรือนิลพิราพ น้องสาวของเธอสอบติดมหาวิทยาลัยชื่อดังในตัวจังหวัดและต้องย้ายไปพักหอพักในมหาวิทยาลัย เนตรไพลินจึงตัดสินใจสมัครสอบเป็นพนักงานเทศบาลของตำบลที่เธออยู่ เพราะต้องอยู่ดูแลย่าและทวดแทน

“เนตรละ!” เพื่อนสนิทถามต่อพลางจูงมือเนตรไพลินให้ข้ามถนน ชวนให้เดินเที่ยวตลาดนัดสักครู่ เพื่อพูดคุยกันให้หายคิดถึง

“พอดีได้งานสาธารณสุขของเทศบาลนะ วันนี้เพิ่งทำงานวันแรก” เนตรไพลินถูกฝึกภาคดึงมือให้แวะซื้อขนมเบ็องเจ้าดัง

“ชอบกินเหลือเกินนะขนมเบ็องเนี่ย” เนตรไพลินยังจำได้ดีว่าขนมที่ฝึกภาคชื่นชอบมากที่สุดคืออะไร

หลังจากพวกเขาเดินออกจากร้านขนมเบ็อง ฝึกภาคก็จูงมือเธอให้แวะซื้อน้ำหวานจากรถขายน้ำหวาน น้ำหวานสีส้มสดๆ อยู่ในขวดโหลใสที่ตั้งเรียงรายบนพวงข้างของรถสามล้อ ปิดฝาโหลด้วยฝาพลาสติกสีแดงสด เอกลักษณ์ของร้านขายน้ำหวานนี้คงหนีไม่พ้นฝูงผึ้งกว่าหลายสิบตัวที่ตอมน้ำหวานในขวดโหลใหญ่ เมื่อลูกค้าสั่งน้ำหวานสักแก้ว พ่อค้าก็เพียงเปิดฝาขวดโหลออก ใช้กระบวยตักน้ำหวานใส่แก้วพลาสติกที่เต็มไปด้วยน้ำแข็ง บีบแก้วใสเบาๆ และยื่นให้ลูกค้า แต่บางครั้งก็ต้องตักซากผึ้งออกจากขวดโหลเสียก่อน

“เบาๆ บ้างนะ เรื่องน้ำหวานนะ” เนตรไพลินกระซิบบอกเพื่อน

สนิท แต่ผักกาดดูจะขึ้นชอบการดื่มน้ำหวานเป็นชีวิตจิตใจ หลังจากหล่อนลิ้มรสหวานของน้ำชาไทยสีส้มสดในแก้วนั้น ใบหน้ากลมก็เต็มไปด้วยรอยยิ้มแสนมีความสุข

“จ๊ะแม่~” ผักกาดรับปากเช่นเคย แม้จะไม่เคยทำได้เลยสักครั้งก็ตาม

เนตรไพลินถึงกับส่ายหน้าให้ความมึนงงของเพื่อนแล้วหันมองร้านรวงอื่นๆ หากร้านที่เธอน่าจะสนใจ แต่ข้าวของเครื่องใช้และอาหารเครื่องดื่มนี่ขายในวันนี้ไม่ถูกใจเธอจริงๆ ตลาดนัดเต็มไปด้วยของทอดและของหวานที่เธอไม่ชอบกิน เนตรไพลินมองผ่านร้านขายของมากมายก่อนจะสะดุดตากับใครบางคนที่ตั้งตัวด้วยเสื้อผ้าแปลกตา

“เนตรไม่กินอะไรหรอก” ผักกาดถามในขณะที่ตั้งง่วนกับการกินขนมเบื้องในมือ

เนตรไพลินจ้องมองชายผู้หนึ่งที่ยืนอยู่ริมรั้วสีเขียวอ่อนของสำนักงานเทศบาล ชายผู้นั้นสวมชุดสูทสีดำสนิท กางเกงสแล็กสีดำยาวถึงตาตุ่ม รองเท้าหนังขัดเงาเป็นมันปลาบ สวมหมวกฟีดอราสีดำสนิทเด่นสะดุดตา ชาวบ้านในละแวกนี้คงไม่มีใครสวมเสื้อผ้าเป็นทางการได้ขนาดนี้ หากไม่ใช่ดารานักแสดงที่ต้องสวมบทบาท หรือผู้ชื่นชอบการแต่งคอสเพลย์ตามตัวการ์ตูนหรือภาพยนตร์ สำหรับเนตรไพลิน เธอรู้ลึกว่าเขาแต่งตัวประหลาดเสียมากกว่า

“เนตร” ผักกาดเรียกเพื่อนอีกครา แต่เนตรไพลินเอาแต่จ้องอีกฝั่งของถนนแทบตลอดเวลา ผักกาดจึงตะโกนดังขึ้น

“เนตร!”

เพื่อนสาวถึงกับสะดุ้งโหยง หันขวับมามองหล่อนที่ดูดื่มน้ำหวานในแก้วพลาสติก

“อะ...อะไรเหรอ!” เนตรไพลินถึงกับทำหน้าตาเลอหลา

“ตัวเองต่างหากเป็นอะไร เหมือนเซียว” ผักกาดถาม เคี้ยวขนม

เบื้องด้วย! ดวงตากลมของหล่อนจ้องไปหน้างามของเพื่อนอย่างรอฟังคำตอบ

“ก็คนนั้นนะ แต่งตัวแปลกๆ” เนตรไพลินบอก ชี้นิ้วไปอีกฟากของถนนด้านหน้า ทำให้ผักกาดชะเง้อหน้ามองตาม

“ไหน”

“อ้าว...” เนตรไพลินฉงน เธอละลายตาจากชายชุดดำไม่กี่วินาที เขาก็หายไปอย่างไร้ร่องรอย

“ตาฝ้าตรีเปล่า...” ผักกาดพยายามมองโลกในแง่ดีเข้าไป

“นั่นสิ...” เนตรไพลินยอมรับความเห็นของหล่อน ด้วยไม่ต้องการคิดเรื่องไร้สาระนี้ต่อ แต่ยังคงวาดตามองหา แน่นอนว่าเธอไม่เห็นใครที่สวมชุดสีดำและหมวกทรงแปลกตาแล้ว

“ยายๆ เอานี้! เอานี้!”

เสียงหนึ่งดังเธอให้กลับมาสสนใจสิ่งรอบข้าง เด็กน้อยตัวเล็กในชุดเสื้อยืดสีเหี่ยวสด นุ่งกางเกงขาสั้นสีแดง เดินจูงมือหญิงวัยกลางคนที่เนตรไพลินจำได้ เพราะแกคือบ้านง พนักงานทำความสะอาดที่เพิ่งไล่เธอให้ออกจากห้องทำงาน แกสวมเสื้อยืดสีม่วงและกางเกงขายาวสีดำเฉกเช่นเดียวกับภาพนิมิตที่เธอเห็นก่อนหน้านี้ วินาทีนั้นเองที่ทุกอย่างเงียบสงัด ภาพนิมิตปรากฏต่อสายตาเธออีกครั้ง ร่างที่นอนจมกองเลือดยังคงเป็นร่างบ้านง แต่ห่างออกไปมีเด็กน้อยนอนแน่นิ่งด้วย

ชนทั่วตัวเธอลุกชัน เพราะเด็กน้อยในนิมิตสวมเสื้อผ้าชุดเดียวกันกับหลานบ้านง เขาติดอยู่กับกันชนหน้ารถกระบะสีดำคันใหญ่ที่ชนอัดกำแพงป่าช้า วินาทีนั้นน้ำตาไหลจากดวงตาของเนตรไพลินอย่างน่าประหลาด เธอรีบเช็ดมันและก้าวไปหาบ้านงในทันที

“อ้าว! เนตร! เนตรเดียวกัน!” ผักกาดที่ไม่รู้เรื่องราวอะไรรีบจ้ำอ้าวตามไปในทันที

“คุณป้าคะ!”

เนตรไพลินโพล่งขึ้นน้ำเสียงวิตกเมื่อไปหยุดยืนอยู่หน้าสองยาย หลาน พวกเขาสะดุ้งโหยง เด็กน้อยรีบหลบหลังยายโดยพลัน

“อ้าวหนู มีอะไร” ป้านางถาม ขยับมือเหี่ยวปกป้องหลานชาย รวากับแม่ที่จะคอยปกป้องลูกจากทุกสิ่ง

“คุณป้า ออย่าเพิ่งไปไหนนะคะ” เนตรไพลินว่า สีหน้าเป็นกังวล แต่เลือกจะไม่บอกเรื่องราวที่เห็น มิเช่นนั้นคงเป็นเรื่องราวใหญ่โตแน่ โดยเฉพาะหากมันเป็นเพียงความคิดฟุ้งซ่านของเธอ

“พูดอะไรของหนูเนี่ย!” ป้านางขมวดคิ้วแน่น เท้าสะดุ้งไม่พอใจ ที่เนตรไพลินทำให้หลานชายหวาดกลัว แกเองก็รู้สึกไม่ปลอดภัยที่เธอ แอ่ยาวจาเช่นนั้น ดูเหมือนเนตรไพลินจะโกรธเคืองที่แกเร่งให้กลับบ้าน

“ขอร้องละคะ ช่วย...เดินทีี่ยวต่อ หรืออะไรก็ได้ รออีกสักพัก ให้...ให้...” เนตรไพลินพยายามหาทางออก แต่เธอไม่รู้เลยว่าสิ่งที่เห็นจะเป็นจริงหรือเปล่า หากมันเป็นจริง นั่นหมายความว่าสองยาย หลานคุณนี่จะต้องตาย และเธอยอมให้มันเกิดขึ้นไม่ได้ แต่ไม่รู้เลยว่า สถานการณ์นั้นจะเกิดขึ้นเมื่อใด หากเธอรู้เวลาสักหน่อยก็คงจะดี

“เนตร...เกิดอะไรขึ้น...” ผักกาดคลั่งแชนเนตรไพลิน เรียกชื่อ ให้เธอดั่งสติดีๆ เสียก่อน ผักกาดก็รู้จักป้านาง แก้มักพาหลานชาย มาหาหมอที่สถานีอนามัย ทุกคนต่างรักและเอ็นดูหลานชายของแก

“ไว้จะเล่าให้ฟังนะ” เนตรไพลินกระซิบบอกเพื่อนสนิท ป้านางดู จะไม่พอใจที่เธอออกปากให้เดินทีี่ยวเล่นต่อ และดูสงสัยในพฤติกรรม แปลกๆ ของเธอ

ป้านางตัดสินใจหันไปอุ้มหลานชายขึ้นมา เด็กน้อยรีบซุกหน้ากับ บ่ายาย โอบคอคุณยายเอาไว้แน่น สีหน้าของป้านางแสดงความไม่พอใจ อยู่มาก แกเดินไปยังลานจอดรถเพื่อมุ่งหน้ากลับบ้าน

“ไม่ได้นะคะ!” เนตรไพลินที่เห็นสองยายหลานมุ่งหน้าไปยังลาน

จอตรรถจักรยานยนต์ ถึงกับขยับตัวเข้าขวาง “ช่วยรอก่อนเถอะค่ะ! หนู
ขอร้องละ! อีกห้านาทีก็ได้ หรือไม่ก็ให้หนูไปเอารถมาให้ก็ได้! แล้วป่า
ออกไปทางอื่นดีมั๊ยคะ”

แต่บ้านงเดินอ้อมเธอไป ไม่สนใจคำแนะนำของเนตรไพลินเลย
สักนิด

เนตรไพลินคิดหาวิธี มีอยู่เพียงสองทางคือ ปล่อยให้ทุกอย่าง
ดำเนินไปโดยคิดว่าสิ่งที่เธอเห็นเป็นเพียงความเพ้อเจ้อ หรือพยายาม
ห้ามแกไว้โดยไม่สนใจว่าเหตุการณ์นั้นจะเกิดขึ้นจริงหรือไม่ วินาทีนั้น
เนตรไพลินตัดสินใจคิดว่าแขนข้างหนึ่งของบ้านงเอาไว้

“คุณป้าคะ ได้โปรด!”

ความโกรธที่ก่อตัวขึ้นทำให้บ้านงหันกลับไปฟาดมือหนากับ
ใบหน้าของเนตรไพลิน เสียงเผียะดังขึ้น ก่อนเสียงหนึ่งจะดังตามมา...
โครม!

กว่าพ่อค้าแม่ขายและคนเดินตลาดจะทันได้ตกใจเรื่องของเนตร-
ไพลิน ทุกคนก็หันขวับไปมองลานจอดรถด้านนอก รถกระบะสีประตู่
สีดำคันใหญ่พุ่งชนรถจักรยานยนต์ที่จอดไว้ริมกำแพงเก่าของป่าช้า
จักรยานยนต์กว่าหลายสิบคันล้มระเนระนาด เสียงโหวกเหวกโวยวาย
ดังลั่น

“อะไรนะ...”

ชาวบ้านพากันไปมุงดูเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น มีก็แต่เนตรไพลินกับ
ผักกาดที่ยืนอยู่ที่เดิม ผักกาดเข้ามาดูแก้มอ้มของเพื่อนสนิทที่แดงแจ๋
เพราะโดนตบ

“เนตร! เนตรเป็นอะไรมั๊ย! เจ็บหรือเปล่า!”

เนตรไพลินส่ายหน้าปฏิเสธ เธอยังคงตกตะลึงกับสิ่งที่เกิดขึ้น

บ้านงรีบก้าวฉับๆ ไปดูอุบัติเหตุ ทั้งเนตรไพลินยืนอยู่กับผักกาด
อย่างไม่สนใจใยดี เมื่อแกมาหยุดยืนมองร่วมกับคนอื่นๆ ก็ถึงกับ

ตกตะลึง ดวงตาเล็งๆ จ้องมองรถจักรยานยนต์หลายคันที่ล้อมกองกัน กวาดตามองหารถจักรยานคันเก่าของแกที่จอดเอาไว้ในละแวกเดียวกัน ในหัวบัดนี้สับสนวุ่นวายก่อนจะพบว่าจักรยานของแกถูกกันชนรถอัดจนไกลไปติดกับกำแพงป่าช้าเสียแล้ว ที่นั่งเด็กตรงเบาะหลังยังบูยี่

“พูดเป็นเล่น...” ป้านงไม่มียากเชื่อส่ายตา หากเนตรไพลินไม่รั้งแกไว้ ป้านนี้แกและหลานชายคงถูกรถชนตายไปแล้ว

ความรู้สึกผิดก่อกิดขึ้นในใจ ก่อนหน้านี้แกโกรธเคืองเนตรไพลินที่ทำตัวไร้เหตุผล พูดจาแปลกๆ จนหลานชายของแกหวาดวิตก แต่บัดนี้แกเริ่มเข้าใจ บางทีสิ่งที่เนตรไพลินเตือนอาจเป็นเรื่องนี้...

‘อะไรกัน’ ชายผู้หนึ่งถามตนเองพลางเปิดสมุดสีดำนมือ มองหารายนามของใครก็ตามที่เคยปรากฏก่อนหน้านี้ แต่บัดนี้หายไปแล้ว เขาสอดสมุดเก็บในกระเป๋าเสื้อด้านใน ก่อนตบปกเสื้อสูทสีดำสนิท แล้วขยับหมวกฟิดอราที่สวมอยู่ ชายคนนั้นส่ายหน้าให้เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นอย่างแก้ไขอะไรไม่ได้ กวาดนัยน์ตาสีดำมองไปรายรอบ ไม่มีสิ่งใดเป็นพิรุณ

ผู้คนมากมายถูเข้าไปช่วยคนขับรถกระบะ ไม่นานรถตำรวจก็มาถึงที่เกิดเหตุ เสียงไซเรนดังไปทั่วทั้งบริเวณ ชายในชุดสูทสีดำดึงปีกหมวกลง ก่อนจะหายวับไปโดยไม่มีใครรับรู้การมีอยู่ของเขา

“ไผมันยะหื้อตัว! ฮี้ออ! อีห่ากิ้นดับ จะไปหื้อได้ฮู้เนอ!
 ยาจะบอกมอกมันซักกำเมาะ!”

(ใครมันทำหนู! ฮี้อยย! อีห่ารอก อย่าให้รู้ณะ! ยาจะสั่งสอนมัน
 ซะให้เซ็ด!)

เสียงก่นด่าของฮู๊ยก้าวดังออกมาจากใต้ถุนเรือนหลังจากเนตร-
 ไพลินกลับถึงบ้าน แม่หลานสาวจะพยายามป้องปิดแก้มที่บวมตุ่ยเอา
 ไว้ แต่ฮู๊ยก้าวก็ยังจับพิรุณได้ แกริบเค้นถามในขณะที่เนตรไพลินเอาแต่
 ปฏิเสธว่าเดินชนประตูเอง ส่วนหม่อมง่วนอยู่กับการทำลูกประคบน้ำร้อน
 แบบง่ายๆ เพียงใช้ผ้าเช็ดหน้าของแกขมวดเป็นก้อนกลมเล็กๆ แล้วพ่น
 ลมหายใจอุ่นๆ ลงกับผ้า ประคบน้ำกับแก้มอิมของเนตรไพลิน เพียง
 เท่านั้นเนตรไพลินก็รู้สึกดีขึ้น แม้จะไม่ถูกวิธีนัก แต่ก็ปลอบโยนเธอได้
 มากเหลือเกิน

“หนูเดินชนประตูจริงๆ” เนตรไพลินยังคงพยายามอธิบาย

“จะไปมาเถียง! ประตูที่ไหนมันมีหน้านิ้ว ยาเลี้ยงตัวมาเย่หยังยา
 จะบะฮู้! ว่าตัวเป็นคนจะใด ไผยะอะหยังหื้อตัว ตัวก่ออดเอาๆ ตีมัน
 คีนอันกำ! ตัวก่อมีมือมีตีนหลอ!”

(อย่ามาเถียง! ประตูที่ไหนมันมีหน้านิ้ว ยาเลี้ยงหนูมา ทำไมอย่า

จะไม่รู้! ว่าหนูเป็นคนยังไง ใครทำอะไรให้ หนูก็เอาแต่ทนอยู่อย่างนั้น ตบมันคืนไปสิ! หนูก็มีมือมีเท้านะ!)

อู๋ยกแก้วยังมีน้ำโหมเมื่อเนตรไพลินพยายามปกป้องคนที่ทำร้ายเธอ แก่รักหลานมาก จึงไม่พอใจทุกครั้งที่มีใครมาทำร้ายหลานทั้งสอง ไม่ว่าจะเนตรไพลินหรือนิลพิราพ แก่เป็นเช่นนี้ตั้งแต่สมัยตั้งท้อง ลูกคนแรก อู๋ยกแก้วรักและหวงลูกชายมาก คอยประคบประหงมเสียยิ่งกว่าไข่ในหิน ยิ่งลูกคนที่สองมาด้วนตายจากไปตั้งแต่ยังไม่ได้คลอด แก่ยิ่งต้องคอยปกป้องลูกชายแก่ให้ถึงที่สุด แต่ลูกชายกลับมีความฝันที่ยิ่งใหญ่และต้องการเดินตามรอยเท้าของปู่และพ่อที่รับราชการทหาร

อู๋ยกแก้วคัดค้านหัวชนฝา แม้ทั้งพ่อและสามีต่างก็เป็นรั้วของชาติ แต่โชคไม่ดีที่ทั้งคู่ตายในหน้าที่ ทิ้งภาระทุกอย่างไว้ให้แก่และแม่ อู๋ยกแก้วจึงไม่ต้องการให้ลูกชายรับราชการทหารอีกคน กลัวจะพลอยเอาชีวิตไปทิ้งเสียเปล่าๆ แต่ความรักชาติซึ้นกว่าเลือดในกาย ลูกชายจึงหาทางรับราชการจนได้ ไม่เป็นทหาร ก็เลือกจะเป็นตำรวจ ได้ดิบได้ดี ได้เลื่อนขั้นตำแหน่งตั้งแต่ยังหนุ่ม ถึงขั้นว่าได้แต่งงานกับลูกสาวผู้การฯ ปลุกต้นรักกอใหญ่และมีโชคล่อใจนาม ‘เนตรไพลิน’

แต่ความสุขในชีวิตนั้นสั้นนัก เพราะหลังจากแต่งงานได้เพียงห้าปี ลูกชายแก่ก็เสียชีวิตในหน้าที่ไปอีกคน ในตอนนั้นเองแม่ของเนตรไพลินรับรู้ว่ตั้งครรรักลูกคนที่สอง แต่หล่อนไม่สบายใจที่ต้องอาศัยร่วมบ้านเดียวกับแม่สามี จึงกลับไปอยู่บ้านเดิม ทิ้งให้เนตรไพลินอยู่กับย่า เมื่อคลอดลูกสาวอีกคนก็นำลูกสาวมาให้ย่าเลี้ยง ส่วนตัวเองกระโดดลงตะกร้าล้างน้ำ กลายเป็นสาวโสดและไปแต่งงานกับนายทหารยศสูง โดยจ่ายเงินให้อู๋ยกแก้วห้าพันบาทแทนค่าเลี้ยงดู แต่แน่นอนว่าคนอย่างอู๋ยกแก้วมีหรือจะรับไว้ เงินห้าพันบาทแม้จะมีค่ามากในสมัยนั้น แต่มันซื้อขายหลานแก่ไม่ได้ แก่ยินดีจะเลี้ยงหลานด้วยกำลังของตัวเอง ส่วนเงินนั้นแก่คืนให้ตัวแม่เป็นค่าน้ำนมของเนตรไพลิน

“โอ้~ ย่าก็~ เดี่ยวความดันก็ขึ้นหรือ” เนตรไพลินปรางหันหน้าไปมองหมอนที่เอาแต่ยิ้มซ้ำ เพราะอู๋ยก้าเข้าใจความรู้สึกของลูกสาว แคดี เป็นเช่นนี้มาแต่ไหนแต่ไร

ตอนนั้นเองเจ้าหมิ่นที่นอนอยู่บนแคร่ใหญ่ใต้ถุนเรือนผังกหัวขึ้นมองคนที่ก้าวเข้ามาทางประตูหน้าบ้าน มันจึงมองหญิงวัยกลางคนที่ก้าวเข้ามาพร้อมกับหลานชายตัวเล็กๆ เนตรไพลินแปลกใจ เพราะแขกที่ก้าวเข้ามาคือป้านง คนที่ตบหน้าเธอเมื่อตอนเย็น

“โธะ! อีนงบะใจกำหนดะ” (เอ๊ะ! นั่นนงไม่ใช่หรอนะ)

อู๋ยก้าหันขวับไปมองอีกคน เมื่อเห็นว่าใครคนนั้นคือป้านงจึงรีบต้อนรับขับสู้ เพราะป้านงเป็นคนรู้จักของแก บ้านที่ป้านงอาศัยอยู่ก็ห่างจากบ้านหลังนี้ไม่กี่ซอย

“มีหยังก้อ” (มีอะไรรีไปเล่า) แกบัดกวาดเช็ดถูแคร่ไม้ใหญ่ให้แขกเข้ามานั่งพัก รีบจ้ำไปยังตู้เย็นเก่าๆ คั่วชาวดน้ำพลาสติกสีขาวออกมาตั้งเสิร์ฟ วางแก้วใสสกรีนลายสีแดงสดที่แกได้จากร้านขายทองไว้ข้างๆ กัน แต่ป้านงที่เดินเข้ามากลับยืนอยู่นอกชายคา ไขว่สวัสดิ์อู๋ยก้าและอู๋ยก้า ก่อนจะปล่อยหลานชายลง ให้เดินเล่นอยู่ใกล้ๆ

“สวัสดิ์จี้จะยาย ฉันทมาหาเด็กคนนี้นะ ไม่รู้ว่าแก้มเป็นยังไงบ้าง” ป้านงรีบเข้าประเด็น

หลังจากแยกกับเนตรไพลินเมื่อช่วงเย็น แกจึงรู้จักคนรอบข้างว่าหญิงสาวเป็นหลานสาวของอู๋ยก้าหรือแก้ววอที่ทุกคนรู้จักดี

“ไม่เป็นไรแล้วคะป้า!” ยังไม่ทันที่ใครจะได้ตอบอะไร เนตรไพลินก็เอ่ยแทรกขึ้นอย่างมีพิรุณ

“มีงู้ก้า ไผยะหื้อมัน!” (มีงู้หรือว่าใครทำ!) อู๋ยก้าโพล่งด้วยเสียงอันดัง

“ฉันเองจ๊ะ ฉันก็เลยแวะมา...” ป้านงเอ่ยตามตรงด้วยสีหน้าสำนึกผิด ทำให้เด็กน้อยที่หลบอยู่หลังป้านงพลอยยกมือไหว้ด้วยอีก

คน แม้เขาจะไม่รู้ว่าผู้เป็นยายยกมือไหว้ด้วยเรื่องอันใด แต่พฤติกรรม
เลียนแบบก็ดูน่ารักน่าเอ็นดูอย่างบอกไม่ถูก

“ละมิ่งไปยะหือมันยี้หยัง” (แล้วมิ่งไปทำไมมันทำไม) อู๋ยี้แก้วถาม
ต่อ แต่น้ำเสียงสุขุมกว่าเมื่อครู่อยู่มาก

ป้านงหลุบตาลง แม้จะไม่แน่ใจเรื่องเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นก่อนหน้านี้
นี้สัก แต่สิ่งหนึ่งที่ทำให้รู้สึกว่่าวันนี้แกต้องมาขอโทษ คือแกปฏิเสธ
ความหวังดีของเนตรไพลินอย่างไร้เยื่อใย อารมณ์ชั่ววูบนั่นทำให้ทุก
อย่างแย่งลงไปมาก

“ฉิน...”

“ย่า หนูผิดเอง หนูไปดึงแขนป้าเขา ป้าเลยตกใจ” ยังไม่ทันที่
ป้านงจะบอก เนตรไพลินก็บอกย่าเช่นนั้น แม้จะไม่ใช่ว่าความจริงทั้งหมด
แต่ก็มีความจริงอยู่ส่วนหนึ่ง

ป้านงหันมองเนตรไพลินอย่างแปลกใจ ทั้งๆ ที่แกเป็นคนทำร้าย
เนตรไพลินแท้ๆ หญิงสาวกลับหาเหตุผลที่ทำให้แกไม่ถูกอู๋ยี้แก้วดูดา
เสียอย่างนั้น เนตรไพลินหันมาจ้องมองใบหน้าของแก สายตาบอกว่า
ต้องการให้แกเอ้อออไปกับเธอด้วย

“แต่ก้า!” (จริงหรือ!) อู๋ยี้แก้วร้องถามเพื่อความแน่ใจ แกเชื้อ
อยู่แล้วว่่านั่นคือรอยฝ่ามือ หาใช่รอยจากการเดินชนประตูไม่

ป้านงพยักหน้ายอมรับคำอธิบายอย่างปฏิเสธไม่ได้ ด้วยแกก็หัวน้่าใจกับ
อู๋ยี้แก้ว รู้กันดีว่่าอู๋ยี้แก้วเป็นหญิงแกร่ง แกสู้ชีวิตมากับแม่ตั้งแต่ยังเล็ก
นั่นทำให้แกมีนิสัยห้าวๆ ตามประสาผู้หญิงที่ยืนด้วยลำแข้งของตัวเอง
เข้มแข็งอย่าบอกใคร แต่มักจะใจดีกับเด็กๆ โดยเฉพาะเด็กผู้หญิงด้วย
แล้ว แกจะรักเป็นพิเศษ

“เตื่อหน้าตัวก่อระวังเนื่อระวังตัวโดยก่า ดีหนาบะโดนใส่แก่น
ตา บะอันตาปุดตาเป้าหมด” (ครึ่งหน้าหนูก็ระวังเนื่อระวังตัวด้วยสิ ดี
นะที่ไม่โดนลูกตา ไม่อย่างนั้นตาปุดตาบวมหมด) อู๋ยี้แก้วร้องบอกก่อน

จะกวักมือชวนป้านงพร้อมหลานชายตัวเล็กให้มานั่งกินข้าวเย็นด้วยกัน บรรยากาศเปลี่ยนไปจากช่วงเวลาก่อนหน้านี้มาก เพียงเพราะ อู๋ยกแก้วเบาใจเมื่อรับรู้เรื่องราวจากปากทั้งสองคน

ในขณะที่เดียวกัน ณ อีกสถานที่หนึ่งที่ห่างไกลจากโลกมนุษย์
มาก สภาพอากาศก็แตกต่างกับโลกมนุษย์โดยสิ้นเชิง กลิ่นโลหะ หลอมละลายไซยคละคลุ้ง เบื้องบนเต็มไปด้วยหมอกสีแดงฉาน ความร้อนระอุจากเบื้องล่างพวยพุ่งขึ้นมา ด้วยผืนดินบางส่วนหลอมเหลว เป็นแอ่งลาวาใหญ่ ฟองอากาศเดือดปุดท่ามกลางเสียงโหยหวนของ สรรพสัตว์ ไม่มีสักวินาทีที่สถานที่แห่งนี้จะไร้เสียงโหยให้ คร่ำครวญขอ ความเมตตาจนไม่เป็นภาษา ร่ำร้องอยู่อย่างนั้น แต่ไม่มีใครเข้าช่วย เหลือได้

ใจกลางของสถานที่แห่งนี้เป็นที่ตั้งของอาคารหลังใหญ่มหึมา เส้นทาสีสายทอดยาวสู่ใจกลางอาคารใหญ่ สายหนึ่งมุ่งตรงมาจาก ทางทิศเหนือ สายหนึ่งมุ่งตรงมาจากทางทิศใต้ อีกสองสายตรงเข้ามา จากทางทิศตะวันออกและทิศตะวันตกและตัดกัน ณ ใจกลางของ อาคารใหญ่พอดีพอดี แบ่งพื้นที่ของสถานที่แห่งนี้เป็นส่วนใหญ่ๆ แต่ละส่วนแบ่งย่อยเป็นส่วนเล็ก แต่ละส่วนเล็กแยกจากกันอย่าง ชัดเจนด้วยแม่น้ำสายหลักที่แยกเป็นส่วนสาย และแตกแขนงออกไป เรื่อยๆ ตามการบรรจบ

ไม่ว่าใครหน้าไหนก็คงไม่ต้องการมีจุดจบอยู่ที่นี้ แต่สุดท้ายแล้ว ไม่ว่าใคร จะร่ำรวย ยากดีมีจน ก่อบุญหรือสร้างบาป ก็ต้องมาลงเอย ในสถานที่แห่งนี้ที่เรียกกันว่า ‘นรก’

อาคารหลังใหญ่มหึมาที่ตั้งตระหง่านตั้งภูผาสูงลิบด้วยจำนวน ชั้นกว่าสี่สิบล้านชั้นและลึกลงไปได้ผืนดินร้อนระอุอีกสิบล้านชั้น ตัวอาคาร ทำด้วยหินสีดำสนิท ว่ากันว่ามันดำเสียจนไม่อาจสะท้อนแสงเปลวไฟ

รายรอบได้ ยิ่งไปกว่านั้นอาณาเขตของอาคารหลังนี้ยังกินพื้นที่กว่า 2,400 ตร. กม. กว้างไกลพอจะควบคุมประชากรที่หลังไหลมายังนรก ในแต่ละวัน และระบายออกไปสู่ขุมนรกที่แยกกันด้วยแม่น้ำสายใหญ่ ต้องใช้แรงงานมหาศาลและการจัดการที่ดีเยี่ยมในการจัดการนรกแห่งนี้ ด้วยแต่ละวันมีดวงวิญญาณเข้าออกมากกว่าหนึ่งพันดวง

เมื่อก้าวผ่านประตูบานหน้าด้านหน้าเข้าสู่อาคารหลังใหญ่ จะมองเห็นทางเดินสี่ขาทอดยาวสู่โถง ภายในสถานที่แห่งนี้ดูไม่ร้อนระอุเท่าไร อย่างน้อยก็เย็นกว่าภายนอกอยู่มากโข ถึงกระนั้นก็หาได้เงียบสงบอย่างที่คิดไม่ ท่ามกลางเพลงบรรเลงคลอเบาๆ มีเสียงพูดคุยกันแข็งแ้ง ทั้งชายและหญิงอยู่ในชุดสูทสีดำกับหมวกฟิวเจอร์บับเบิลอย่างรีบเร่ง บ้างเดินไปเดินมากันให้ควัก

‘คำสั่ง 9844 และ 9848 ตีตรหัส 166’ ชายชุดดำเอ่ยกับหญิงคนหนึ่งซึ่งวนอยู่กับการตรวจรายงานผ่านเครื่องมือคล้ายคอมพิวเตอร์พกพาขนาดเล็ก ป้ายสีขาวบนเคาน์เตอร์เขียนด้วยภาษาไทยว่า ‘แผนก รับเรื่อง’

‘166?’ หล่อนถามย้ำอย่างประหลาดใจ

‘ใช่ 166’ เขายืนยันกับหล่อน

‘แน่ใจหรือคะว่าไม่ใช่ 016 ดวงวิญญาณหลบหนี’ หล่อนถามย้ำอย่างไม่อยากเชื่อในสิ่งที่ได้ยิน รหัส 166 ไม่ถูกใช้มานานมากแล้ว

‘รหัส 166 คำสั่งงานถูกยกเลิกโดยไม่ทราบสาเหตุ’ เขายืนยันกับหล่อนด้วยรหัสและความหมายของมัน

เนิ่นนานมากแล้วที่นรกเขตนี้ดำเนินงานเกี่ยวกับการรับดวงวิญญาณและพิพากษาบาปบุญให้ดวงวิญญาณมากมาย โดยหน้าที่ทุกส่วนนั้นขึ้นอยู่กับส่วนกลางและข้อตกลงระหว่างนรกทุกภาคส่วน นรกแต่ละเขตจึงดำเนินงานภายใต้การสั่งการของพญายมราช โดยมียมทูตเป็นผู้ปฏิบัติงาน

‘ขอภัยที่ต้องถามย៉านะคะ เพราะรหัส 166 ไม่ถูกใช้งานมาหลายทศวรรษแล้ว’ หล่อนบอกก่อนลงรายการในคอมพิวเตอร์ แต่ชายที่ยืนอยู่เบื้องหน้ากลับไม่แสดงสีหน้าใด เขาเพียงยืนรอกอยู่อย่างนั้นเพื่อรับฟังคำแนะนำจากหล่อน

‘ทางเรารับเรื่องแล้วค่ะ จากนั้นคุณต้องขึ้นไปบรรยายสรุปกับคณะกรรมการที่ชั้น 4 ห้องประชุมกาล และส่งรายงานภายในวันพรุ่งนี้นะคะ ใช้ทางเดินตะวันตกสาย 7 ไปอาคารอนันตกาล ทางขึ้นชั้น 4 ใช้บันไดทางทิศตะวันตกของอาคารอนันตกาลได้เลยค่ะ’ หล่อนอธิบาย เขาหาได้ตอบคำใดไม่ เพียงรับเอกสารแผ่นบางที่หล่อนมอบให้ และก้าวไปยังทิศตะวันตกตามคำบอก มุ่งหน้าไปยังตึกอนันตกาลและขึ้นสู่ชั้น 4

ชั้น 44 ของสิ่งก่อสร้างขนาดมหึมานี้เป็นที่ตั้งของห้องทำงานใหญ่ของใครคนหนึ่งที่นั่งเอนกายพักสายตาอยู่บนเก้าอี้ทำงานตัวใหญ่หลังโต๊ะไม้สีเข้มที่เต็มไปด้วยกองงานเอกสาร มันมากมายเสียจนทำให้ห้องทำงานอันกว้างขวางแคบลงมากทีเดียว ชายผู้นี้สวมชุดสูทอิตาลีสีขาว ผูกเนกไทสีเทาอ่อนที่บัดนี้ปลดให้หลวมจนหย่อนลงจากลำคอหนาของท่านน้อยๆ เผยเสื้อกั๊กสีขาวติดกระดุมกลางตัวด้านใน มีเสื้อสูทสีเดียวกันคลุมไว้เหนือพนักพิง สองมือวางพักไว้บนที่พิงแขน

‘ท่านน่าจะพักบ้างนะขอรับ’ ใครคนนั้นเอ่ยขึ้นพลางก้าวเข้ามาหยุดยืนอยู่ฝั่งตรงข้ามของโต๊ะทำงานใหญ่

‘ข้าพักอยู่’ เสียงทุ้มต่ำของเจ้าของกายาใหญ่บอกขณะดวงตายังคงปิดสนิท เส้นผมสีดำยาวหรีเสยขึ้นเรียบแปล้ แต่คิ้วหนาขมวดกันแน่น

‘แม้จะเป็นพญายมราชก็ไม่ได้หมายความว่าท่านต้องโหมงานตลอดเวลานะขอรับ’ ชายร่างเล็กกว่ายังคงเสนอ เขาสวมชุดสูทสีด้า

สีเดียวกันกับยมทูตคนอื่นๆ แต่ถอดหมวกฟีดอราสีดำถือไว้ในมือข้างหนึ่ง

‘ข้าเลือกเจ้าให้มาเป็นผู้ช่วย ฉันทิต หาใช่ให้เจ้ามาเป็นแม่ข้าไม่’ ชายผิวเข้มว่า

‘กลับไปพักผ่อนบ้างเถิดขอรับ’ ฉันทิต ผู้ช่วยส่วนตัวของพญายมราชยังคงพยายามแนะนำนายของตน แต่ครั้นท่านเปิดดวงตาคมกริบสีดำสนิทขึ้นมามอง เขาก็ทำได้เพียงแค่วิงเวียน

‘เจ้าเห็นคำสั่ง 9844 และ 9848 แล้วหรือยัง’ ชายในชุดขาวถาม ‘ยังขอรับ’ ฉันทิตตอบตามตรง

‘รหัส 166 (คำสั่งงานถูกยกเลิกโดยไม่ทราบสาเหตุ) ที่เพิ่งถูกเรียกใช้เมื่อสามนาทีก่อนแล้วไม่เคยถูกใช้มาก่อนในยุคสมัยของข้า มีใครกำลังเล่นตลกกับข้า’ เจ้าของห้องทำงานแห่งนี้ถอนหายใจ ก่อนคว้าเอกสารเก่ากองใหญ่ยื่นให้ฉันทิตไปจัดการต่อ

‘พวกมันหลุดออกจากงาเม็ดนั้นแล้ว จัดการเอกสารเหล่านี้ต่อด้วย’

เอกสารปึกนั้นเต็มไปด้วยรายนามของดวงวิญญาณที่เคยติดอยู่ระหว่างโลกแห่งความเป็นกับความตาย หลังจากองค์ไวยวาหะ สหายท่านค้นพบสถานที่แห่งนั้น เหล่ายมทูตจึงประสานงานเข้าช่วยเหลือดวงวิญญาณที่เหลือ ก่อนจะจัดแจงให้สถานที่แห่งนั้นกลายเป็นนรกอีกมุมหนึ่ง เพราะดวงวิญญาณที่เพิ่มขึ้นในแต่ละวันและโทษทัณฑ์ที่นานขึ้นทุกที นรกจึงต้องรับมือกับสถานการณ์ก่อนทุกอย่างจะสายเกินไป

‘แล้วท่านล่ะขอรับ จะกลับไปพักผ่อนใช่ไหมขอรับ’ ยมทูตยังคงคาดหวังว่านายตนจะกลับไปพักผ่อนตามที่เขาเสนอ

‘ข้าจักลงไปฟังบรรยายสรุป’ สิ้นคำกายาใหญ่ก็ลุกขึ้นจากเก้าอี้หยัดฝุ่นด้วยส่วนสูงที่มากกว่ายมทูตทั่วๆ ไปอยู่มาก ร่างกายที่กายา

ล้ำสันทำให้คูองอาจและนำเกรงขาม

แต่ดูเหมือนจะมีบางอย่างไม่ถูกต้อง เมื่อหมวกทรงพีตอราสีขาวของท่านหายไปจากโต๊ะทำงาน

‘หมวกข้า’

‘มะ...มาแล้วเจ้าคะ! มาแล้ว!’ หญิงสาวผู้หนึ่งรีบร้องบอกเสียงหวาน หล่อนก้าวฉับๆ เข้ามาภายในห้องทำงานใหญ่ พร้อมกับหมวกพีตอราสีขาวใบโต หล่อนมีนามว่า ‘กชมน’ เป็นผู้ช่วยทั่วไปของเหล่ายมทูต เพิ่งได้รับตำแหน่งดูแลท่านพญายมราชเมื่อไม่นานมานี้ หลังจากผ่านการทดสอบเป็นยมทูตฝึกหัด

ว่ากันว่าในคืนนั้นหล่อนจำต้องรับดวงวิญญาณของชายชราคนหนึ่ง แต่เกิดเหตุการณ์ไม่คาดฝัน ทำให้กชมนต้องสลับไปรับดวงวิญญาณของชายอีกคนที่กระทำการอัตวินิบาตกรรมแทน ไม่มีใครรู้ว่าหล่อนได้ดวงวิญญาณนั้นมาด้วยวิธีใด แต่ท่านพญายมราชเป็นผู้ลงนามยินยอมให้ผ่านการทดสอบนั้นด้วยตนเอง

‘ขอบใจ กชมน’ เจ้าของฝ่ามือหนารับหมวกพีตอราสีขาวจากมือหล่อนแล้วสวมมันไว้ ปล่อยให้เรื้อนผมยวาวสีดำสนิทลู่ลงกลางแผ่นหลัง

‘ตั้งแต่เมื่อใดที่เจ้าเข้าออกห้องนี้ได้โดยอิสระ’ วินาทีนั้นเองที่ฉันทิตแสดงอาการไม่พอใจอย่างเห็นได้ชัด ปกติแล้วมีเพียงเขาคนเดียวที่เข้าออกห้องทำงานของพญายมราชได้โดยไม่ต้องขออนุญาต หากไม่นับรวมโอยริสีต้ามันและโวยวาทะผู้เป็นสหายของท่านเอง

‘ชะ...ขออภัยด้วยเจ้าคะ พะ...พอดีข้ารีบเกินไปหน่อยเจ้าคะ กลัวว่าจะนำหมวกของท่านนิลลกาฬ...มาให้ไม่ทันเจ้าคะ’ กชมนให้เหตุผล

‘มันเป็นหน้าที่ของเจ้าตั้งแต่เมื่อไร!’ ฉันทิตถามต่อเสียงแข็ง

‘พอสักที! เป็นข้าเองที่ให้นางทำความสะอาดหมวกของข้า ด้วย

เห็นว่าเจ้ามึงงานที่ได้รับมอบหมายมากพอแล้ว ฉันทิต เลิกโยเยเป็นเด็กเสียดี!’ เจ้าของกายาใหญ่เด้งขึ้นด้วยเสียงอันดัง ดูเหมือนการไม่ได้พักผ่อนเป็นเวลานานจะทำให้ชายผู้นี้หงุดหงิดงายขึ้นเป็นเท่าทวีคูณ

เจ้าของกายาใหญ่ถอนหายใจก่อนก้าวเข้าไปในห้องกระจก ใจกลางห้องทำงานใหญ่ มันเป็นห้องโล่งประมาณสิบตารางเมตร เพดานสูงกว่าสามเมตรทีเดียว ประตูบานใหญ่ทำจากกระจกและล้อมด้วยผนังกระจก ไม่นานห้องนี้ก็ค่อยๆ เคลื่อนลงสู่เบื้องล่างไม่ต่างกับลิฟต์ตัวใหญ่ที่มีใช้อยู่บนโลกมนุษย์เลยสักเพียงนิด

‘166’

เขาเอื้อนเอ่ยรหัสที่ไม่เคยถูกใช้เบาๆ ท่ามกลางเสียงเพลงยุค 60 ที่เปิดคลอบรรยากาศ แม้เสียงเพลงจะทำให้รู้สึกสงบ แต่หัวใจดวงโตของเขาร้อนระอุตั้งไฟเผาทีเดียว

5

กลิ่น?

เสียงผีเพ้าย่าเสื่อน้ำมันเก่าๆ ดังไปตลอดเส้นทางแสน
คุ่นตา ความเย็นยะเยือกที่ฝ้าเพ้าขาวสัมผัสได้ทำให้เนตรไพลินเย็น
สันหลังวาบ หญิงสาวมองเห็นได้เพียงทัศนวิสัยเบื้องหน้าห่างออกไป
เพียงสองเมตรเท่านั้น ครั้นเพ่งมองก็กลับเห็นเพียงความมืดมิด ความ
กลัวเริ่มเข้ามาเกาะหัวใจดวงเล็กๆ จนสองขาเรียวสั้นเทา เนตรไพลิน
รู้สึกแปลกๆ ยิ่งเธอก้าวเดิน กลับยิ่งเหมือนเธอเดินอยู่กับที่

“ย่า!” เนตรไพลินตะโกนเรียกหาย่า แต่สิ่งที่ตอบกลับมากลับ
เป็นเสียงร่ำไห้ของใครบางคน

วินาทีนั้นสองขาเธอหยุดนิ่ง มือเรียวกุมอกอ้อมอย่างระแวดระวัง
เหตุใดเธอจึงมายืนอยู่จุดนี้ เธอไม่รู้เลยด้วยซ้ำว่าสถานที่แห่งนี้คือที่ใด
กันแน่ ไม่นานเรื่องประหลาดก็เกิดขึ้น เมื่อเบื้องหน้าปรากฏดวงไฟเล็ก
สุกใสตั้งกระจกระจกสะท้อนแสงไฟเจิดจ้า เนตรไพลินทำได้เพียงหรีตามอง
ก่อนจะพบว่าสิ่งนั้นคือดวงตาดวงเล็กๆ ของแมว

“แมว...เธอ...” เนตรไพลินเอ่ยเสียงค่อย หัวใจดวงน้อยยังคง
บิบบั่นอยู่ในทุกขณะ

กระทั่งเสียงสะอื้นร่ำไห้ดังขึ้นอีกครา เนตรไพลินก็ถึงกับตกตะลึง
เมื่อดวงตาดวงเล็กๆ ของแมวกว่าหลายสิบตัวปรากฏขึ้นชัดเจน มัน

จ้องมองเธอพร้อมกับขู่เบาๆ ในลำคอ หญิงสาวหวนคิดถึงภาพนิมิตแรกๆ ที่เห็น...ภาพของป่าแรมที่นอนแน่นิ่งกับพื้น และทันทีที่เนตรไพลินระลึกได้ ร่างของแก๊งค์พลันปรากฏอยู่ท่ามกลางฝูงแมง

ต๊อบ!

เนตรไพลินตกใจแทบสิ้นสติ ตั้งใจจะออกวิ่งไปให้ไกลที่สุด แต่สองขากลับทรุดลงอย่างกับมีบางอย่างคว้าเอาไว้ ร่างบางสั่นเทิ้มท่ามกลางความมืดมิด กระทั่งหันไปมองร่างอันไร้วิญญาณของป่าแรมที่นอนอยู่ก้นพื้น แก่เหลือกตามองเธอคล้ายจะขอความช่วยเหลือ ร่างงามถึงกับหอบสะท้าน แขนของป่าแรมค่อยๆ ชยับ นิ้วมือที่เริ่มแข็งจากภาวะการแข็งตัวของกล้ามเนื้อหลังการตายชยับไหวก็กักอย่างติดขัด ร่างนั้นพยายามตะเกียกตะกายเข้าหาเธอ วินาทีที่มีมือเย็นเฉียบของป่าแรมกำเรียวขา ไรชนเล็กๆ ทั้งทั้งตัวเนตรไพลินก็ลุกขึ้น

หญิงสาวลืมหูลืมตาพึมพำและพบว่าตัวเธอนอนอยู่บนเตียงนอนตัวเอง เนื้อตัวเปียกชุ่มด้วยเหงื่อกาฬ ทำเอาชุดนอนสีขาวยาวแนบไปกับเรือนกาย ทรวงอกอิมยังคงชยับถี่ เธอรีบเอื้อมมือไปเปิดสวิตช์โคมไฟเล็กๆ ที่ตั้งเอาไว้บนโต๊ะข้างเตียง และกลับมาทั้งตัวนอนแผ่หรา ดวงตางามจ้องมองฝ้าเพดานอยู่อย่างนั้น พยายามคิดถึงภาพที่เห็น มันเหมือนจริงเสียจนหัวใจสั่นไหวไม่หาย

หูเล็กได้ยินเสียงประตูชั้นล่างเปิดออก สนิมที่เกาะอยู่กับบานพับเหล็กทำให้ทุกคราที่เปิดใช้งานจะมีเสียงเอี้ยดอ๊าด เธอรับรู้ได้ในทันทีว่าบัดนี้คงเป็นเวลาประมาณตีห้าไม่ผิดแน่ เนตรไพลินถึงกับถอนหายใจ เลือกลงจากที่นอนเพื่อเตรียมตัว เธอยกหลังมือขึ้นปาดเหงื่อเม็ดเล็กๆ ทั่วทั้งใบหน้า หยัดกายลุกขึ้นยืนช้าๆ และคว้าเอาผ้าเช็ดตัวเดินออกจากห้อง มุ่งหน้าไปยังห้องน้ำชั้นล่าง ทั้งความฉงนเอาไว้ข้างหลังและภาวนาให้มันเป็นเพียงแค่ฝันร้ายก็พอ

แสงตะวันสาดเข้ามาจากหน้าต่างฝั่งทิศตะวันออกหลัง

โต๊ะทำงานของเนตรไพลินพอดีพอดี แสงสีทองอันอบอุ่นตกกระทบโต๊ะทำงานของเธอที่ทำความสะอาดเมื่อวานเย็น มีกระเป่าใบเล็กและชุดเครื่องเขียนส่วนตัววางไว้บนนั้น ดอกกุหลาบสีชมพูดอกใหญ่ที่ตัดมาจากบ้านปักเอาไว้ในแจกันที่ใส่น้ำครึ่งหนึ่งพอให้ดอกไม้ไม่แห้งเหี่ยว ทำให้บรรยากาศในห้องทำงานเธอสดชื่นขึ้นมากโข

มือเรียวปลดล็อกกลอนหน้าต่างอะลูมิเนียมที่ดูจะไม่ถูกใช้มานานมากแล้ว อากาศสดชื่นภายนอกพัดเข้ามาภายในห้อง ระบายกลิ่นเอกสารเก่าๆ ที่กองพะเนิน แต่ยังไม่ทันที่จะเปิดหน้าต่างจนสุด ใครคนหนึ่งก็ตะโกนบอกเธอ

“น้องปิดหน้าต่างหน่อยสิ! พี่จะเปิดแอร์แล้ว” ชายในชุดเสื้อเชิ้ตสีน้ำเงินร้องสั่งจากโต๊ะทำงานของเขา ทรงผมเรียบแปล้เป็นมันวาวจัดทรงมาอย่างดี เข้ากับเนกไทผ้าไหมเป็นมัน เขาสวมแว่นตาราคาแพงประดับเรือนกายด้วยทองคำ ไม่ว่าจะป็นสร้อยข้อมือทองคำ แหวนทองคำวงโต และสร้อยคอห้อยพระเลี่ยมทองคำเล็ก หากไม่บอกว่าเขาชื่อ ‘สมชาย’ เป็นเจ้าพนักงานทะเบียน เธอคงคิดว่าเขามาติดต่อราชการ

“คะ? แต่ว่าตอนเช้าอากาศยังไม่ร้อนเลยนะคะ” เนตรไพลินแย้งในทันที เธอเห็นว่าเช้าที่อากาศดีเช่นนี้ เปิดหน้าต่างให้สายลมเอื่อยพัดเข้ามาดูจะเป็นทางเลือกที่ดีกว่า

“โอ๊ย ร้อนจะตายอยู่แล้ว!” สมชายโวยวาย อาจเพราะตลอดมาห้องทำงานของสำนักปลัดเทศบาลเปิดใช้งานเครื่องปรับอากาศตั้งแต่ช่วงเช้า เจ้าหน้าที่หลายคนชินกับความเย็นฉ่ำของเครื่องปรับอากาศจนไม่อาจทนอุณหภูมิปกติได้ หน้าต่างหลายบานจึงแทบไม่เคยถูกเปิด

“มีอะไรกันแต่เช้า?” หญิงวัยกลางคนคนหนึ่งร้องถาม แก่หยุด

ยืนอยู่ตรงประตูกระจกด้านหน้า มือข้างหนึ่งกำหุกระเป่าหนังใบโต ราคาแพง สวมชุดพื้นเมืองประยุกต์ตัดเย็บด้วยผ้าทอมือให้เป็นชุดสูท สีครีมคู่กับรองเท้าส้นเตี้ยสีเดียวกัน ทรงผมซอยสั้นและตัดลอนใหญ่ ให้เส้นผมที่แม้จะย้อมมากก็ยังดูสวยเป็นธรรมชาติ การแต่งกายของแก นั้นเรียกได้ว่าดูภูมิฐาน สมวัยเป็นที่สุด เพราะจำต้องแต่งกายให้สมฐานะหัวหน้าสำนักปลัดเทศบาลไพรหลวง

“สวัสดิ์คะป้าแจ๋ว!”

เจ้าหน้าที่ทุกคนกล่าวทักทาย ป้าแจ๋วรับไหว้ด้วยรอยยิ้มบาง พลังหันดูทุกคนที่ยืนอยู่บริเวณนี้ ก่อนจะเหลือบมองสมชายที่เสียบสนิท แกเล็กคิ้วน้อยๆ อย่างรอฟังคำตอบจากชายผู้นี้

“เออ...ไม่มีอะไรจะป้า” แต่สมชายเลือกจะปฏิเสธ เพราะเกรงจะถูกดูเรื่องที่เร่งให้เปิดเครื่องปรับอากาศ

“เนตรไพลินมาทำงานรึยัง” เมื่อสมชายไม่แสดงเจตจำนง ป้าแจ๋วจึงร้องหาเนตรไพลินเพื่อประสานงานเรื่องร้องเรียนของป้าแรม

“มาแล้วคะ” เนตรไพลินรีบขานรับ เธอโผล่หน้าออกมาจากบริเวณที่นั่งของเธอ “สวัสดิ์คะหัวหน้า” ยกมือไหว้สวัสดิ์ป้าแจ๋วด้วยเช่นกัน

“เดี๋ยวมาเอาใบอนุญาต ยายแอมมันรออยู่ข้างหน้าแล้ว” ป้าแจ๋วร้องสั่งเสียงจะฉานก่อนจะก้าวเข้าไปในส่วนห้องทำงานที่กั้นด้วยกระจกใส มีเครื่องปรับอากาศอีกตัวเป็นของตัวเอง ถึงกระนั้นเครื่องปรับอากาศตัวนั้นจะใช้นิยามป้าแจ๋วร้อนจนทนไม่ไหวจริงๆ เพราะแกเป็นคนขี้หนาว

เมื่อเนตรไพลินได้ยืนยันว่าแอมรออยู่ด้านนอกจึงรีบเก็บกระเป๋า และตระเตรียมข้าวของเพื่อมุ่งหน้าไปสำรวจพื้นที่ ไม่ลืมหยิบเอกสารข้อมูลเก่าๆ ที่พี่ส้อมเก็บเอาไว้ติดมือไปด้วย สองมือที่หอบหิ้วของพะรุงพะรังยกไว้แนบชิดอก เธอรีบขอยเท้าออกไปจากโต๊ะทำงาน ครั้น

เดินผ่านหน้าสมชาย เธอจึงค้อมศีรษะให้เขาและเจ้าหน้าที่คนอื่นๆ อย่างขออนุญาตออกไป แม้สมชายจะแสดงท่าที่ไม่สບอารมณ์อยู่มากก็ตาม หญิงสาวแสนกระอักกระอ่วนเมื่อถูกมองด้วยสายตานั้น

เมื่อก้าวออกจากห้องทำงานใหญ่ได้แล้ว เนตรไพลินถึงกับรู้สึกโล่งอก เธอสูดหายใจเข้าเสียจนเต็มปอด ก่อนจะพนมมือออกมาทวงริมฝีปากอย่างคนยกภูเขาออกจากอก ท่าทางของเธอทำให้แอมที่ยืนรออยู่ถึงกับหัวเราะร่วน ดูจะเข้าใจความหนักอกหนักใจของเนตรไพลินดีทีเดียว

“เป็นไง โดนรับน้องหรือ” หัวหน้านิติการสาวแซว วันนี้อยู่ล่อน ทาริมฝีปากเป็นสีส้มสวย สวมเสื้อยืดคอปกสีเขียวอ่อน โทนสีเดียวกับกับสีที่ใช้ทาตัวอาคาร ซึ่งถือเป็นสีประจำเทศบาลโทรหลวง นุ่งกางเกงขายาวสีดำ และรองเท้าผ้าใบ ในขณะที่เนตรไพลินแม้จะสวมเสื้อสีเดียวกัน แต่ยังคงสวมกระโปรง

“ก็...เกือบไปแล้วค่ะ” เนตรไพลินยิ้มเจื่อน เธอคงต้องใช้ความพยายามมากขึ้นอีกระดับ หากอยากทำงานในเทศบาลแห่งนี้จนตลอดรอดฝั่ง

“ให้เดานะ...อัสสมชายไซ้มัย” แอมกวักมือเรียกให้เนตรไพลินก้าวตามมา หล่อนไปยังประตูรั้วด้านหน้าของเทศบาล เหลียวมองซ้ายทีขวาทีให้แน่ใจว่าไม่มีรถรา ก่อนจะก้าวข้ามถนนสองเลนนี้ไปยังฝั่งป่าช้าใหญ่

เนตรไพลินทำได้เพียงพยักหน้ารับและก้าวตามหล่อนไป

“อย่าไปถือสามันเลย มันก็แค่ปากดีกับเด็กใหม่ไปอย่างจั้นแหละ ไม่ค่อยกล้าหรอก”

เสียงสัญญาณปลดล็อกประตูรถซีดานคันเล็กดังขึ้นเบาๆ ก่อนแอมจะเปิดประตูฝั่งที่นั่งคนขับ เนตรไพลินจึงเี้อมไปเปิดประตูรถฝั่งที่นั่งข้างคนขับอย่างรู้้งาน แต่แอมรีบร้องปรามเธอเบาๆ

“ในๆๆ เอามอไซค์ไป พี่หีบหมวกเฉยๆ”

เนตรไพลินถึงกับชะงักไปในทันที เธอรีบปิดประตูพลางคิดว่า คนอะไรทำไมถึงมาทำงานด้วยรถสองคัน มิน่าซ้ำยังเป็นรถเก๋งซีดาน คันหนึ่ง และจักรยานยนต์คันหนึ่งอีกด้วย ก่อนจะฉุกละหุกคิดว่าหรือบางที แอมอาจหมายถึงรถจักรยานยนต์ของเธอ

“ใกล้ๆ แค่นี้เอง เอามอไซค์เนตรไปแหละ รถพี่มันเปลืองน้ำมัน” แอมอธิบายเนตรไพลินด้วยเหตุผล แม้สุดท้ายแล้วปัญหานั้น จะแก้ได้ด้วยการใช้รถคนอื่น

เนตรไพลินกะพริบตาปริบๆ กระทั่งตั้งสติได้ จึงหันหลังมุ่งไปยังรถจักรยานยนต์ของเธอ ไม่ลืมวางข้าวของสัมภาระในตะกร้าหน้ารถ จัดแจงรั้งกระโปรงขึ้นน้อยๆ ก้าวควมรถมอเตอร์ไซค์และรอกให้แอมขึ้นซ้อนท้าย ไม่กี่วินาทีรถจักรยานยนต์คันใหม่จึงมุ่งหน้าไปตามถนนสายเล็กตามคำบอกของแอมที่ดูจะไม่ชำนาญทางเท่าไร บางครั้งก็ต้องเลี้ยวรถกลับไปกลับมาเพื่อเข้าตามตรอกซอกซอย กว่าจะไปถูกทางก็เล่นเอาเนตรไพลินเหนื่อยจนต้องคิดว่าเอาแผนที่หมู่บ้านมาดูเอง

“เหะๆ โทษทีนะ พอดีพี่ไม่ค่อยมาเส้นนี้” แอมยิ้มแห้งๆ เพราะทำให้ทั้งคู่เสียเวลารวกไปวนมากกว่าสามสิบนาทีแล้ว ในความเป็นจริงเวลานี้พวกเขาจะต้องถึงบ้านของป้าแรมแล้ว

กระทั่งย่างเข้าเวลาสาย นาฬิกาบนหน้าปัดรถจักรยานยนต์บอกเวลาว่าเป็นเวลาสิบโมงครึ่งแล้ว ทั้งสองยังคงไม่ถึงที่หมาย ดวงตากลมของเนตรไพลินมองหาร้านขายของชำที่พอจะให้ถามทางได้ พบว่าทางข้างหน้ามีร้านขายของชำตั้งอยู่ปริ่มน้ำมันหลอด เนตรไพลินจึงตัดสินใจแวะ

“สวัสดิ์ค่ะ ขอโทษค่ะ ขอถามทางหน่อยค่ะ” เมื่อรถจักรยานยนต์คันใหม่ของเนตรไพลินจอดหน้าร้านขายของชำก็พบว่าไม่มีใครอยู่ในร้านแห่งนี้เลย แม้จะตะโกนถามสักกี่ครา แต่สิ่งที่ตอบกลับมามีเพียง

ความเจี๊ยบงั้นเท่านั้น

“สวัสดิ์ค่า!” สาวเจ้าจึงร้องบอกด้วยเสียงดังขึ้น แน่นนอนว่ามันยังคงเป็นเช่นเดิม

“ลุงแหวน!” แอมตะโกนเรียกบ้าง เสียงหล่อนดังก้องจนทั่วทำเอาเนตรสะดุ้งโหยงไปด้วยอีกคนไม่ต่างกับชายชราที่จับหลังบออยู่ภายในร้าน

“ครับ!”

แกกู่ลี้กู่ลุกขึ้นจากแคร่ไม้ดำนใน เดีนลากทำออกมาหน้าร้าน ชายของข้าของเมีย ไม่ใช่เพียงท่าทาง...กลืนตัวและขูดเกล้าโรงที่เห็นใบไม้ได้รักแร้ก็ทำให้เนตรไพลินรู้ได้ในทันทีว่า ชายชราอมอมตัวเองด้วยเกล้าโรงสี่ลิตีกริตั้งแต่หัววัน

“อ่าว เท่า ห่วย~” ชายชราถามเสียงยานคางอย่างคนเมาสุรา พลังขยับตาคืบไปด้วยมือเหี่ยวแห้ง ครั้นเห็นภาพเบื้องหน้าชัดเจนขึ้นก็ถึงกับแสดงอาการช็อกใส่เนตรไพลินในทันที “อ้าว! นี่นางฟ้านี่นา~ ทำไมมาซี้รถเคี้ยว~ ได้ละจะ~” น้ำเสียงแกเปลี่ยนไปโดยสิ้นเชิง

“เนอะ! ลุงแหวน! น้ำเสียงเปลี่ยนเชียวนะ ครั้งก่อนหมอบอกให้เพลๆ เรื่องเหล่าลุงบ้าง ดูเหมือนจะไม่ลดเลยนะ!” แอมแผดเสียงใส่ด้วยลุงแหวนเป็นหนึ่งในสมาชิกชมรมผู้สูงอายุและเป็นที่ยุ่จักกันดีในหมู่บ้านนี้

“อู๋! ทำมายมา...กับนางยักษ์ละนั่น~” ชายชรายกขูดเกล้าโรงขึ้นกระดก แต่สิ่งเดียวที่หลงเหลืออยู่ในขูดสี่ขามีเพียงกลืนแอลกอฮอล์ เพราะแกเล่นกระดกเสียจนหมดขวดตั้งแต่เก้าโมงเช้าแล้ว

“เดี๋ยวลุงแหวน!” แอมโวยวายพลงยกสองมือทำสะเอวในทันที

“จ๊ะๆ กลัวแล้วจ๊ะ~” ลุงแหวนไหว้สาขอมาตามประสาคนเมา

“ลุงรู้มั๊ยคะว่าบ้านของป้าแรมอยู่ไหน” เนตรไพลินถามแทน

“เรียกลุงได้ไง...ไม่บอกอ่า! ไปหาเอาเองก็แล้วกัน~” ชายชราเดินลากเท้ากลับเข้าไปในร้านทันที แก่ลมตัวลงนอนบนแคร่ไม้ตัวเดิม ปล່อยให้เนตรไพลินและแอมมองหน้ากันอย่างงงงวย จำต้องขับมอเตอร์ไซค์มุ่งหน้าไปตามเส้นทางที่ป่าแรมเขียนเอาไว้ นำแปลกเหลือเกินที่เมื่อขับไปตามเส้นทางในแผนที่ ทั้งสองก็วนมาที่เดิมทุกที

“พี่ว่าป่าแรมแก่เขียนที่อยู่ผิดแน่ๆ” แอมออกความเห็น ยอมกดโทรศัพท์มือถือติดต่อไปตามเบอร์ที่ป่าแรมให้เอาไว้ สอบถามเส้นทางจากปากป่าแรมโดยตรงก่อนจะพบว่าเส้นทางที่ป่าแรมให้ไว้ นั้นผิดทั้งหมด ทั้งบ้านเลขที่และเลขซอย ยิ่งทำให้แอมมีน้ำใจ

ปกติแล้วฝ่ายงานสาธารณสุขจะทำงานร่วมกันสองคน ยกเว้นกรณีที่เจ้าหน้าที่สาธารณสุขป่วยหรือขาดงาน จึงจะให้คนจากสำนักปลัดเทศบาลตำแหน่งอื่นๆ ดำเนินการแทนชั่วคราว สำหรับเทศบาลตำบลไพรหลวงนั้นล้มดำเนินงานเองทั้งหมด แต่เมื่อล้มลาคลอด คนที่ต้องดูแลแทนแท้ที่จริงควรจะเป็นป่าแจ้ว แต่แกให้เหตุผลว่าแกแก่แล้วและติดธุระต้องรอบรู้ปรึกษากับนายกเทศมนตรี จึงให้แอมที่เป็นหัวหน้านิติกรมาทำงานกับเนตรไพลินซึ่งเป็นเด็กใหม่ เมื่อผู้ไม่ชำนาญงานและผู้อ่อนประสบการณ์มาร่วมงานกัน ผลจึงเป็นเช่นนี้แล

“ซิดขวาเลยเนตร ซิดขวาๆ” แอมบอกทางให้เนตรไพลินจนกระทั่งถึงทางเข้าหมู่บ้านเล็กๆ ที่ดูจะเป็นหมู่บ้านจัดสรรเก่าแก่ ซึ่งปัจจุบันชาวบ้านในหมู่บ้านต้องคัดเลือกนิติบุคคลให้เข้ามาดูแลแทนผู้จัดการโครงการที่ทิ้งหมู่บ้านไปเมื่อประมาณสิบปีก่อน การจัดการภายในยังคงราบรื่น มีก็แต่ป่าแรมที่ดูจะมีปัญหามากกว่าคนอื่นฯ

“นี่แหละๆ เนตร หลังนี้แหละที่มีเสาไฟฟ้าใหญ่อยู่หน้าบ้าน” แอมตบป่าเล็กให้เนตรไพลินชะลอความเร็วลง เธอจอดรถจักรยานยนต์ไว้ใต้ต้นหูกระดังงาของบ้านป่าแรม แอมก้าวลงจากรถในทันที

“โอ๊ย! ปวดหลังปวดเอวไปหมดแล้ว” หล่อนบิดขี้เกียจ เสี่ยง

กร็อบแกร็บของกระตุกสั้นเบาๆ ตามประสานวัยทำงาน

“มาซ้ากันจริง!”

ไม่กี่วินาทีเสียงเล็กแหลมของป้าแรมจึงดังขึ้น แกเดินออกมาจากบ้านพร้อมกับผ้าปิดจมูก ซึ่งมีมือเล็กไปยังบ้านข้างๆ เนตรไพลินเดาได้โน้ตันทันทีที่บ้านหลังนี้คงเป็นบ้านคู่กรณีป้าแรมไม่ผิดแน่

วินาทีนั้นเองที่แอมหันกลับมามองใบหน้างามของเนตรไพลิน ทั้งคู่อาจมีคำถามเดียวกันผุดขึ้นในใจว่ากลิ่นไหนกันที่ทำให้ป้าแรมเป็นเดือดเป็นร้อน เพราะในตอนนี้อะไรก็ไม่มีใครได้กลิ่นอะไรเลย

“เอาผ้าปิดจมูกมามั้ย แล้วยกฟังเสียงด้วยนะ ดังมากเลย” ป้าแรมรีบชี้แจงใหญ่โต

สองสาวที่ค่อยๆ เดินไปยังหน้าบ้านคู่กรณีไม่ลืมหยิบเอกสารหลักฐานร้องเรียนและเอกสารสำหรับตรวจสอบไปด้วย ครั้นเมื่อมาถึงยังหน้าบ้านหลังใหญ่ แอมกดกริ่งประตูรั้วบ้านอยู่สองสามที ตะโกนร้องเรียกหาอยู่สองสามหน แต่ทุกอย่างเงียบกริบ หัวหน้านิติการปล่อยให้เนตรไพลินจัดการต่อ เนื่องจากนี่ไม่ใช่หน้าที่หลักของหล่อน แอมจึงถอยไปยืนรอห่างๆ

“สวัสดิ์ค่ะ บ้านคุณยายดวงไข่ม้อยคะ” เนตรไพลินตะโกนถามอีกครั้ง เงียบหูฟังและได้ยินเสียงแมวหลายสิบตัว ภาพความทรงจำปรากฏขึ้นในหัวเธออีกคราก่อนจะรีบสลัดมันทิ้งไป ขมวดคิ้วเรียวแน่นอย่างพยายามนึกเอาไว้ เธอกวาดตามองไปรายรอบบริเวณ สำนวนดูว่าเจ้าของบ้านอยู่บ้านหรือเปล่า กระทั่งเจ้าของบ้านก้าวออกมาจากประตูด้านหลัง

“มีอะไร” หญิงชราเจ้าของบ้านถาม แอสวมเสื้อผ้าสบายๆ ที่ดูสะอาดสะอ้านดี ถึงตอนนี้เนตรไพลินและแอมก็ยังคงไม่ได้กลิ่นใดใน ขณะที่หญิงชรากำลังลูบแมวตัวเล็กๆ ออกมาด้วยตัวหนึ่ง

“น่ารักจังเลย ลูกแมวของคุณยายเหรอคะ” เนตรไพลินเห็นเจ้า

ตัวเล็กจิ๋วคุณนมในขวดนมใบเล็ก เธอแสดงท่าทางตื่นเต้นอยู่น้อยๆ

“แม่มันเอามาทิ้งไว้...”

“เอามาทิ้งที่ไหน! ยายไปเอามันมามากกว่า!” แต่ยังไม่ทันที่ยายดวงจะได้เอ่ยจบ ป้าแรมก็พลันแทรกขึ้น น้ำเสียงไม่เป็นมิตรทำให้ยายดวงเริ่มไม่พอใจเช่นกัน

“เอ่อ...พอดีวันนี้...”

“มันไปร้องเรียนอะไรอีก” ยายดวงถามอย่างรู้สาเหตุที่พวกเธอมาก่อนเนตรไพลินจะได้ชี้แจง

เป็นเช่นนี้มานานมากแล้ว ความสงบสุขของป้าแรมที่เคยมีมา ถูกทำลายไปเมื่อยายดวงย้ายเข้ามาอยู่บ้านข้างๆ ภายหลัง โดยเฉพาะเรื่องกลิ่นและเสียงที่ไม่เคยมีปัญหา แม้ทางยายดวงและลูกสาวจะพยายามปรับปรุงแก้ไขในสิ่งที่ป้าแรมร้องเรียนทั้งหมด ก็ยังคงไม่ดีพอสำหรับป้าแรม กระทั่งลูกสาวของยายดวงจากไปด้วยโรคมะเร็ง ป้าแรมก็ยังมิวายปล่อยข่าวลือว่า ลูกสาวยายดวงนั้นตายเพราะเชื้อโรคจากแมว

“ไม่รู้จริงๆ เหมอว่าสิ่งที่มันต้องการคืออะไร มันต้องการให้ฉันไปจากบ้านหลังนี้ ให้ฉันทิ้งแมวพวกนี้ แต่นี่คือบ้านของฉัน และลูกของฉันนะ...” ยายดวงว่า เสียงแกสั่นเครืออยู่ในทุกๆ ประโยคครั้นเมื่อเอ่ยถึงเรื่องลูกสาว ทำให้ทั้งเนตรไพลินและแอมกระอักกระอ่วน

“หนูเข้าใจค่ะ ทางเทศบาลเองไม่มีสิทธิ์ไล่ให้คุณยายไปไหนหรอกนะคะ แต่เรามาเพื่อเจรจา...เอาอย่างนี้ดีมั้ยคะ หนูขอเดินดูรอบๆ ดูการจัดการเรื่องของความสะอาดได้มั้ย หากไม่มีปัญหาอะไร คุณยายก็จะได้อยู่ที่นี่โดยไม่ต้องกังวล หนูและเจ้าหน้าที่คนอื่นๆ ก็จะคอยช่วยสอดส่องดูแลเรื่องสุขภาพของน้องแมวด้วย” เนตรไพลินพยายามเจรจาเสียงหวาน ยืมให้ยายดวงอย่างจริงใจที่สุด

“ฉันไม่ต้องย้ายไปจริงๆ ใช่มั้ย” ยายดวงถาม อาจเพราะหวั่น

เกรงว่าจะถูกไล่ออกจากบ้าน หลังจากลูกสาวแกล้งไป แก่จึงไม่ยอมเปิดประตูรับแขกคนใดอีกเลย

“คะ ตามกฎหมายแล้วเราไม่มีสิทธิ์ไล่ใครออกจากบ้านทั้งนั้นคะ” หัวหน้านิติกรสาวยืนยันด้วยอีกเสียงหนึ่ง

หญิงชราจึงยืนครุ่นคิดอยู่อย่างนั้น แก่ข่มลูกแมวไว้กับอก ก่อนจะพยักหน้ารับและยอมเปิดประตูให้ เนตรไพลินและแอมจึงเดินสำรวจบ้านโดยมีหญิงชราเจ้าของบ้านเดิมตามอยู่ไม่ห่าง ครั้นก้าวไปด้านในตัวบ้านก็พบว่าในนี้มีแมวทั้งตัวเล็กตัวโตกว่ายี่สิบตัว เนตรไพลินถึงกับตกตะลึงกับจำนวนของแมว แต่เรื่องของความสะอาดภายในบ้านสำหรับเนตรไพลินแล้ว เธอให้ผ่าน กลิ่นน้ำยาถูพื้นจางๆ ทำให้รับรู้ว่ายาดวงภูบ้านอยู่เป็นประจำ มุมเพดานและหลังเฟอร์นิเจอร์ต่างๆ ก็ไม่มีแม้แต่ฝุ่นผง

“เพิ่งเคยเข้ามาครั้งแรก...สะอาดกว่าบ้านพี่อีก” แอมกระซิบเนตรไพลินถึงกับยิ้มแหย่เช่นเดียวกับแอม เพราะหากจะให้อธิบายถึงความสะอาด ยาดวงคงกินขาดกว่าอู๋ยี้แก้วของเธออยู่มากโข

ตลอดเส้นทางที่เนตรไพลินและแอมเดินผ่านมานั้น มีเครื่องฟอกอากาศตัวเล็กติดตั้งเอาไว้ เธอคิดไม่ออกเลยว่า ป้าแรมได้กลิ่นจากส่วนไหนของบ้านหลังนี้ แต่จะสรุปตอนนี้มันก็คงเร็วเกินไป หากยังไม่ได้สำรวจในจุดสุดท้ายของบ้าน

“ทางนี้ห้องน้ำแมวใช้มั๊ยคะ” เนตรไพลินหันมาสอบถามยาดวงเพื่อความแน่ใจ ทันทีที่เธอเปิดประตูก้าวออกไปก็พบสิ่งที่ไม่คาดคิดมาก่อน

กระเบาะทรายสำหรับใส่ทรายแมวเรียงรายอยู่กว่าหลายสิบใบ ปูรองด้วยพลาสติกสีขาวเพื่อให้เห็นว่าจุดใดสกปรก ถูขยະใบเล็กๆ เก็บไว้บนชั้นวาง ทางเดินด้านข้างของบ้านดัดแปลงเป็นห้องน้ำแมว น่าแปลกใจเหลือเกินที่คุณยายจัดการเรื่องขยະและสิ่งปฏิกูลของแมว

ได้อย่างดีเยี่ยม ทรายที่เต็มลงในกระบะนั้นแห้งสนิท กลิ่นของมันยังคงเป็นกลิ่นเดิมๆ ของทราย แม้พื้นที่ทั้งสองสาวเหยียบย่ำเข้าไปจะมาเม็ดทรายตกอยู่บ้าง แต่สถานที่แห่งนี้ก็ยังคงสะอาดสะอ้านดีอยู่

“สะอาดจังเลยคะ” เนตรไพลินชม

หลายนาที่ที่เนตรไพลินและแอมใช้เวลาอยู่ในบ้านยายดวง เธอพบว่าภายในบ้านแห่งนี้มีคนอาศัยอยู่เพียงคนเดียวคือยายดวง ในหนึ่งสัปดาห์จะมีแม่บ้านมาทำความสะอาด 2-3 ครั้ง จึงไม่น่าแปลกใจที่ทุกอย่างจะสะอาดสะอ้านดี พวกเขาทั้งสองไม่มีความผิดใดที่จะเอาผิดยายดวง เพราะตั้งแต่มาถึงยังไม่ได้ยินเสียงโวยวายใดดังไปว่าเสียงป่าแรม มีก็แต่เสียงร้องปกติของแมวเท่านั้น แต่ไม่ดังพอจะสร้างความรำคาญได้

ทั้งสองขอตัวกลับเพื่อนำข้อมูลไปรายงานให้ป่าแฉ่ว ไม่ลืมไหว้ลาและขอโทษขอโพยที่วันนี้เข้ามารบกวนยายดวง

“เอาใจล่ะทีนี้” แอมถามอย่างดำเนินการไม่ถูกเมื่อคนร้องเรียนกลับมีปัญหาละเอียด ทั้งคู่เดินออกมาพ้นระยะบ้านของยายดวงแล้ว

“ถ้าอย่างนั้น...เราเข้าไปดูอีกฝั่งก่อนดีมั๊ยคะ จะได้ว่ามีกลิ่นอะไรโชยออกมาบ้าง” เนตรไพลินเสนอให้เช็กบ้านของป่าแรมดูอีกหลังหนึ่ง เผื่อว่ากลิ่นที่ป่าแรมได้กลิ่นอาจจะไม่ใช่กลิ่นของแมว

“อ้! สกปรก! กลับบ้านไปก็ไปอาบน้ำซะล่ะ! โอ๊ย! เหม็น! จะอ้วก!” แต่ยังไม่ทันได้ร้องขอสิ่งใดจากทางป่าแรม แก้กัทำท่าที่รังเกียจปิดประตูรั้วบ้านไม่ยอมให้เนตรไพลินและแอมเข้าไปในบ้านเสียอย่างนั้น หญิงสาวถึงกับขมวดคิ้วงุนงง เหตุใดป่าแรมจึงไม่บริสุทธิ์ใจให้เข้าไปตรวจดู หรือแท้ที่จริงตัวเธอและแอมมีกลิ่นเหม็น หากเป็นเช่นนั้นแล้ว จมูกของเธอและแอมคงมีปัญหาแล้วจริงๆ เพราะไม่ได้กลิ่นเหม็นอะไรเลย

พวกเขาจำใจเดินทางกลับไปรายงานป่าแฉ่วทั้งๆ อย่างนี้ แต่

ก่อนเนตรไพลินจะไปถึงรถ นิमितก็พลันปรากฏขึ้นอีกครา เธอเห็นดวงตาแวววาวมากมายกะพริบถี่และภาพการตายของป้าแรมอีกหน้าเนตรไพลินแทบล้มนั่งย่น โศคยังดีที่แอมคิดว่าตัวเธอไว้ได้ทัน

“เนตร! เป็นอะไร!” แอมตะโกนเรียกอย่างตกใจ

“ปะ...เปล่าค่ะ! เปล่า...” เธอเลือกจะปฏิเสธ “อากาศ...น่าจะร้อนนะคะ ขับรถตากแดดนานเกินไปละมั้งคะ...”

“ขับไหวมั๊ย ให้พี่ขับได้นะ” แอมเสนอ น้ำเสียงชัดเจนว่าเป็นห่วงเธอมาก

“ไม่เป็นไรค่ะพี่ ดีขึ้นแล้ว...” เนตรไพลินพยายามรวบรวมสติ รีบสลัดความทรงจำนั้นออกไปเสียแล้วเหลือบมองประตูรั้วใหญ่ ป้าแรมยังคงยืนแอบมองพวกเธอผ่านช่องเล็กๆ ของรั้วไม้ เนตรไพลินจึงต้องกลับอย่างเสียดายไม่ได้